

خودانی ئیمتیازی
حافظ قاضی

سه رنقیسه ر
مؤید طیب

مافین چاپکرنی د پاراستینه

- ژمارا ویشانی: (۵۲)
- نافی پهرتوکی: هاوکاتی و هاوشوناسی
- دانانا: ریپوار سیومیلی
- دهرهینانا نافهرۆکی: نفیسه ر
- بهرگ: بهیار جه میل
- سه رپهرشتکاری چاپی: زاگروس مه محمود
- چاپا: ئیکتی
- تهراژ: (۲۰۰۰) دانه
- ژمارا سپاردنی: () ل سالا ۲۰۰۴
- چاپخانه: ومزارتا پهرومردی - ههولتیر

ئه دریس
کوردستانا عراقی - دهوک
ئافاهی ئیکهتیا سه ندیکایین
گریکارین کوردستانی / تایی
دهوک / هاتی سی
تهلفون: ۷۲۲۵۲۶۶ - ۷۲۲۲۱۲۵

www.spirez.net
www.spirez.com

رېښوار سيوهيلي

ئەم ناميلىكەيە ديارى و وهفايەكى تره
بۆ «رههه ندييه كان»
ئەو كەسانەى بهراستىي له سهردەمى
خۆياندا بير دەكەنەوه، بهبى ئهوهى له گهڻ
هاوسهردەمه كانياندا ببه هاوشوناس..

هاوكاتى و هاوشوناسى

خويندنه وهيه ك
بۆ ماناس (كات) له شيعرى
حاجى قادرى كوڤى دا

پېرست

۳. ئېستا، شيعر، ناسنامه ۴۵

۴. خەسلەتەکانى شيعر، دەسلەتەى زمان ۵۵

- پۆلېنکردنەکان ۶۲

۵. ئەنجام ۷۱

پاشكۆى يەكەم:

خویندەنەوہیەكى تر بۆ كات ۷۹

پاشكۆى دووہم:

گرېئى نالى ۸۷

سەرچاوەکان ۹۵

كورتەى باس بە عەرەبى و ئىنگلىزى ۹۷-۹۹

پېشەكى ۷

۱. كات و رەنگدانەوہەگانى ۱۱

- كات لە میتۆلۆژىدا ۱۲

- كات لە ھزرى فەلسەفیدا ۱۴

- ئەفلاتوون

- ئەرستۆ

- ئاگۆستىن

۲. خویندەنەوہەکان ۲۷

- وەسفى دياردەناسانە ۲۹

- سرووشت و كات ۳۴

- لە مەسرەفکردنى زمانەوہ بۆ

بەرھەمپېنانى مانا ۴۰

پیشه کی:

ئایا له شیعری کلاسیکی ئیمه دا کات وهك بابه تیك و کیشه یه کی شعری بهرجهسته بووه؟ رهخنه ی ئه ده بی وهلامیکی ورد و یه کلاکه ره وه ی بۆ ئه م پرسیاره پینیه و نهیتوانیوه مهسه له ی کات وهك بابه تیکی رهخنه یی له شیعری گه وره کلاسیکه کانی ئیمه دا بخاته پوو. به شیکی ئه م خهسله ته ی رهخنه ی ئیمه ده گه ریته وه بۆ کارنه کردن به و میتۆدانه ی که توژیینه وه ی شیعرمان به و ئاراسته یه دا له لا ئاسان ده کهن، چونکه (کات) وهك بابه تیك له شیعردا، بابه تیکه بۆ بیرکردنه وه، نهك بۆ خه یال. رهخنه ی ئه ده بیی ئیمه ش خه یال و بیرکردنه وه لیکی دابره کات و ئه مه ش بۆته هۆی ئه وه ی شیعر وهك مهسه له یه کی (خه یالی) پیناسه بکا و به ره و پیری بجیت، نهك وهك مهسه له یه کی فیکری، یان وهك پانتاییه ک که پیری تیدا ده کریته وه و بیر بهرجهسته ده کات. بۆیه کات وهك بابه تیك بۆ فیکر نابیته هۆی سه رنجراکیشانی میتۆدیکی رهخنه یی که شیعر به به ره مه ی خه یال و ئیلهام پیناسه ده کات.

به شیکی دیکه ی به په راویزبوونی کات له رهخنه ی ئه ده بیی ئیمه دا، په یوهسته به شیوازی تهقلیدیانه ی خستنه پرووی مهسه له ی کات، له لایه ن شاعیره کان خویانه وه. زۆرینه ی شاعیره کلاسیکه کان، جگه له وه ی له په راویزدا باسی کاتیان کردوه، ئه وه ئه م مهسه له یه شیوان بهستۆته وه به چه مکه کانی وهك «چه رخی گه ردوون»، «کاروانی ته مه ن» و «چه رخی چه پگه رد» و ئه مجۆره ده برپینانه وه، که زیاتر

سکالا کردن له دهست کات، نهك به ره مه یینانی تیروانینیکی تایبه ت له سه ر کات. بۆیه ئه م خستنه پرووی شاعیره کان، نه بۆته هۆی جۆشدانی رهخنه گره کانمان تاكو له و مهسه له یه ورد بینه وه و ئه وانیش وهك شتیکی به ده بیی ته ماشایانکردوه.

لایه نیکی دی ئه وه یه که مهسه له ی کات چ بۆ شاعیره کان و چ بۆ رهخنه گره کان، مهسه له یه کی ئالۆزه و لق و پۆپی زۆری لیده بیته وه و زمانی شیعری به ئاراسته یه کی دیکه دا ده بات، که ده بیته هه لگری پرسیاره ی مه زن و تیروامانی قوول و فه لسه فی، نهك ئه و زمانه به لاغیه ی که رهخنه گره کان شاره زای که لین و قوژینه کانی بوون و ئه و شتانه یان تیدا دۆزیونه ته وه، که ویستویانه و زانیویانه بیدۆزنه وه. بۆ تیگه یشتن له کات، وه کئه وه ی له شیعری کلاسیکی ئیمه دا خراوه ته پوو، پیویسته رهخنه گر چاوه پوانی تری هه بی و ئه و بابه تانه بدۆزیته وه که ناکری له چوار چیوه ی زمانی به لاغیانه ی شیعردا، بیان دۆزینه وه، ئه گه ر نه مانتوانی ئه و زمانه له خه سله ته به لاغیه کانی دامالین و وهك زمانی هزر و بیرکردنه وه ته ماشای نه که یین. حاجی قادر، وهك شاعیریکی کلاسیکی، له و پرووه وه که زۆری له سه ر نووسراوه، شاعیریکی خۆشبه خته. وه لی له و پرووه وه که شاعیریکی زۆر له پیری (کات) دا بووه و به ده گمه ن ئه م لایه نه ی شیعری ئه و، ئاوری لیدراوه ته وه، که سیک نامۆیه به رهخنه ی ئه ده بیی شیمه. ئه و هه میشه وه کو شاعیریکی (کورد په ره ره)، پیشکه وتووخواز، ناسیونالیست) و هتد. ناوی براوه و باسیکراوه، به بی ئه وه ی ئه وه له یادی توژیهران و رهخنه گران بیت، که حاجی له زۆریه ی شیعره کانیدا باس له هه ر شتی بکات، ئه و باسکردنه ی له چوارچیوه ی تیگه یشتنیکی تایبه تدا یه بۆ

كات. واته نه كوردایه تیه که ی، نه پیشکه وتنخواری و نه ره خنه کانی له کۆمه لگای ئه وسای کورده واری، به ده رنن له و ده رککردنه ی ئه و هیه تی بۆ کات و تیپه رینی کات و جیاوازی نیوان دۆخه کانی کات. من له م توژی نه وه یه دا، (که له که م و کورپی و هه له به ده رنیه)، هه ولده دم چه مکی کات له لای حاجی دووباره به ره م به ئیمه وه. خالی هه ره جه وه ری له م باسه دا ئه وه یه که توانییتم پرونی بکه مه وه، تیگه یشتنی حاجی له کات به تیگه یشتنیکی تایبه تا له سه ر (خود) و (ناسنامه) تیپه ر ده بیّت و ناسنامه ی (خود) یش له زمان و زمانی شیعردا به رجه سته ده بیّت. بۆیه حاجی چه نده به دوا ی ناسنامه یه کدا بۆ خود، ده گه ری، ئه وه نده ش ستایشی زمان و زمانی شیعردا که به رجه سته که ری (خود) له (ئیسّتا) ی ژیا نی خویدا. خود بۆ حاجی خودیکی (بکه ره) له کاتی (ئیسّتا) دا و ئه و کرده یه ش که خود پیی هه لده سته بریتیه له به ره مه ئیانی شیعری. شیعردا به لگه یه له سه ر بوونی مرۆف له (ئیسّتا) ی خویدا. بۆ چوونه ناو ئه م باسه وه، جگه له قسه کردن له سه ر چه مکی کات له ئه فسانه، فه لسه فه و تیۆلۆژیدا، سی شیعری حاجیم له نزیکه وه خویندوونه ته وه که تایبه تن به مه سه له ی کات. له یه که میاندا له ریگه ی قسه کردن له باره ی مه رگه وه و له دووه میاندا به هۆی قسه کردن له سه ر گۆرانه کانی سروشته وه، قسان له سه ر کات ده کات و له شیعری سییه میشدا جیاوازی ده کات له نیوان دوو جوړ به کاره ئیانی زماندا، که به هۆی یه کیکیانه وه کات به فیرۆ ده دین و به هۆی ئه ویتریانه وه هۆشیا ریمان به رامبه ر به کات ده رپرین. خالی هاو به ش له نیوان ئه م شیعردا ئه وه یه که له هه رسیکیاندا کات بۆ حاجی کاتی (ئیسّتا) یه

نه ک رابردوو، یان داها توو، ئیسّتا ش ئه و کاته یه که مرۆف ده توانی ناسنامه ی خودی خو ی له زماندا به رجه سته بکات، بۆیه له به شی دوا ییدا هه ولمداره زۆریه ی ئه و خه سلّات و بابته زمانیا نه پۆلین بکه م، که حاجی پییوا یه له خه سلّات و بابته کانی زمانی شیعردا و زمانیش، به تایبه ت زمانی شاعیره کانی هه لگری نیشانه کانی ئه و کاتن که ئه وانی تی دا ژیا ون و ئه مه ش ریگه مان بۆ خو شده کا تانی مه ش له سه رده م و ئیسّتا ی خو مانه وه په یوه ندیا ن پیوه بکه ین و له گه لیا ندا بکه وینه گفتو گو وه.

له کۆتایشدا چه ند ئه نجام یکم له باسه که وه، وه رگرتوو وه و خستومنه ته روو. به پیوستم زانیوه هه رسی شیعردا که وه کو خو یان بلاو بکه مه وه.

نامه ویّت کۆتایی به م پیشه کییه به ئیم و سووپاسی تایبه تیم ئاراسته ی (د. دلشاد عه لی) مامۆستا له زانکۆی سلیمان، نه که م، که هانیدام له سه ر شیعری حاجی قادری کۆبی کار یک بکه م.

ریبوار سیوه یلی ۲۰۰۴/۵/۳ هه ولیر

کات و رهنگدانهوه کانی

یه کیک له و چه مکانه ی هه ر له دیرزه مانه وه مروقی به خویه وه سه ر قالکردوه، (کات) ه. کات بابه تیکه له ئەفسانه، شیعری و فلهسه فهدا و بیرکردنه وه ی مروقیش له دۆخه کانی کات یه کیکه له دهوله مندترین و قوولترین فلهسه کانی ئەو بیر کردنه وه یه. هیچ کولتور و کۆمه لگایه کمان نیه تییدا کات نه بوبیته به شیکی گرنگ له وینا کردنه کانی و هیچ کۆمه لگه یه کی مرویی له جیهاندا نیه بیر له کات نه کردبیته وه. بیرکردنه وه له کات به شیکی گرنگ له پیکهاتنی وشیری مروق و ئەمهشی له به ره مه ئەفسانهیی، شیعری، ئەدهبی و فلهسه فییه کانییدا به رجه سته کردوه.

من له م سه رنجانه دا که ته رخانکراون بو ئاخاوتن له سه ر کات له لای شاعیری هوشیارمان، حاجی قادری کۆیی، به پیوستی ده زانم، سه ره تا و زۆر به کورتی، هه ندیک گه رانه وه م هه بیت بو ئەو تیگه یشتانه ی له بواری جیاوازا له سه ر کات به ره م هاتوون. پیموایه ئەم کاره ئاسانکارییه کی باشمان بو ده کات بو تیگه یشتن له چه مکی کات لای حاجی قادر، ئەمهش به تاییه تی که پیشتر له ره خنه و خویندنه وه کانه ماندا گرنگییه کی ئەوتو به م بواره نه دراوه و ره خنه ی ئەدهبی ئیمه نه یه توانیوه (کات) وه ک مه سه له یه ک له شیعری کلاسیکی کوریدا ببینی و ده رکی بکات.

کات له میتۆلۆژیا دا:

میتۆلۆژیاکان هه ر ته نیا کۆمه لی (حه کایه ت) و به سه ره تایی (خورافی) نین که باسی سه رده مه کۆنه کانی ژیا نی مروق و قوناغی (نا عه قلا نیه تی) هزرمان بو ده که ن. به لکو ئەمانه به ره می کۆنه سته مروقن و هه لگری تیروانی نیکی تایبه تین سه باره ت به پرسیار و مه سه له گه ردوونیه کانی وه ک بوون چیه، له چ کاتی که وه ده سته پی کردوه و سه ره تایی ژیا ن چۆن بووه؟ مروقی سه ره تایی وینا کردن و تیگه یشتنه کانی خو ی له چوارچێوه ی ئەم ژانره ده وله مه نده دا به رجه سته کردوون و ناچارین له پیناوی تیگه یشتن له مروق و شیوازی بیرکردنه وه ی سه ره تاییا نه ی بگه رپینه وه بو به ره مه میتۆلۆژییه کان.

یه کیک له و بابه تانه ی له میتۆلۆژیا ی گه لانی جیهاندا به رده وام دووباره بوته وه، کیشه ی (کات) ه. به و هۆیه شه وه که بابه تی سه ره کی میتۆلۆژیا بریتیه له باسکردنی «میژوو یه کی پیروژ» وه ک میرسیا ئەلیاده ی توێژه ری پۆمانیا یی ده لیت، ئەوه ئەو میژوو یه پیروژه هیچ نیه جگه له به سه ره تایی خوا وه نده کان و پاله وانه کانی شارستانیه ت. ئەوه ی میتۆلۆژیاکان ده یگێر نه وه بریتیه له باسکردنی ئەو روودا وانه ی که (کاتی خو ی) پرویاندا وه، واته له سه ره تایی (بوون) وه. به م پیهش تیده گه ین که کات له میتۆلۆژیا دا، کاتیکی (نامرویی)، یان (ده ره - مرویی) ه، ئەمهش به و حوکمه ی که میژوو ی (بوون) له میژوو ی (بوونی مروق) کۆنتر و له پیشتره.

له میتۆلۆژیا دا (کات) خه سه له تی پیروزی و ئەزه لی هه یه و جیاوازه له کاتی میژوو یی مروق. کاتی ناو میتۆلۆژیاکان، کاتی خوا وه نده کان و

سهره‌تای پروداوه راسته قینه‌کانه. له میانه‌ی ئەم کاتەیدا که باس له دروستبوونی گەردوون، هاتنه ئارای مروۆ، ژیان و مەرگ، پەیدا‌بوونی جوړه‌کانی زینده‌وهر و رووه‌ک، پەیدا‌بوونی ئاگر و ئایین و بۆنه پیرۆزه‌کان دەکرێت. بەم پێیەش کات له میتۆلۆژیا دا هەلگر و بەرجه‌سته‌که‌ری حەقیقه‌ته، ئەو حەقیقه‌ته‌ی له ئەنجامی بەشداریکردنی خواوه‌نده‌کانه‌وه له پرۆسه‌ی بووندا، دروستبووه. بۆیه دۆخی (پا‌بردووی) کات به‌و پێیە (پیرۆزه، نه‌گۆریشه، له کاتی‌دا دۆخی (ئێستا) و (دا‌هاتوو) هیچ مانایه‌کیان نیه جگه له‌و مانایه‌ی له ئەنجامی پەيوه‌ندیان به‌دۆخی (پا‌بردوو)‌وه به‌دهستی ده‌هێنن. ئەمەش پێمانده‌لێت: (ئێستا) له کاتی میتۆلۆژیا ئەو دهمه مانای هه‌یه که دووباره‌که‌ره‌وه‌ی (پا‌بردوو)‌بی‌ت، (دا‌هاتوو)‌ش ئەو ئێستا چاوه‌پوانکراوانه‌یه که به‌گه‌رانه‌وه‌یان بۆ سه‌رده‌می پیرۆز به‌رجه‌سته‌ده‌بن. بەم پێیە له جیهان‌بینی میتۆلۆژیا‌نه‌دا، کات به‌پێی دووری و نزیک‌ی له (سه‌ره‌تا)‌وه دابه‌شکراوه و کاتی‌کمان هه‌یه (سه‌ره‌کی)‌یه و دوو دۆخی لاوه‌کی کاتی‌شمان هه‌یه. کاتی‌کمان هه‌یه (پا‌بردوو) و له‌سه‌نته‌ردایه و دوو دۆخی په‌راویزی کاتی‌شمان هه‌یه که (ئێستا) و (دا‌هاتوو)‌ن.^۱

کات له هزری فەلسەفیدا:

له راستیدا ئاخاوتن له‌سه‌ر کات له هزری فەلسەفیدا، هه‌م له‌به‌ر ئالۆژیی بابته‌که و هه‌م له‌به‌ر زۆری ئەو لوق و پۆپانه‌ی له‌م بابته‌ ده‌بنه‌وه، کاریکی زحمه‌ته. من لێره‌دا زۆر به‌ترسه‌وه له‌ ده‌رگای ئەم بابته‌ ده‌ده‌م و بایي ئەوه‌نده‌ش قسانی له‌باره‌وه ده‌که‌م، که خزمه‌ت به‌روونکردنه‌وه‌ی بابته‌ سه‌ره‌کیه‌که‌مان بکات.

له راستیدا بۆ قسه‌کردن له‌سه‌ر کات، ناچارین له‌ یۆنانی کۆنه‌وه ده‌ستپێکەین، چونکه یه‌که‌مجار یۆنانه‌کان بوون مه‌سه‌له‌ی کاتیان له‌ چوارچێوه‌ی تیگه‌یشتنیکی فەلسەفیدا خسته‌ به‌ر باس، له‌مه‌شدا به‌تایبه‌تی ئەفلاتون و ئەرسطۆ، ده‌ست پێشخه‌ربوون، ئەگه‌رچی بیروپرای ئەم دوو فه‌یله‌سووفه له‌سه‌ر کات، (به‌تایبه‌تی بیروپرای ئەفلاتون) ئەوه‌نده‌ی بیروپراکانی دیکه‌یان له‌ میژووی فەلسەفه‌دا بایه‌خدار نین و سه‌رنجی توێژه‌رانی فەلسەفه‌یان رانه‌کێشاوه. جیی خۆیه‌تی لێره‌دا، ئەوه به‌بیری خۆینه‌ر به‌ینمه‌وه که بابته‌ی کات له‌ هزری خۆرئاوا‌دا به‌تایبه‌تی له (قه‌دیس ئاگوستین)‌وه گۆرانی گه‌وره‌ی به‌سه‌ر دادی، که پاشان باسی ده‌که‌م.

ئەفلاتون:

کات له‌لای ئەفلاتون (٤٢٧-٣٤٧ پ.ز.)، له‌گفتوگۆی تیمایۆس *Timaios*‌دا، که تایبه‌ته به‌ بیروپراکانی ئەفلاتون له‌ باره‌ی جیهان و مروۆقه‌وه، باسیکراوه. له‌ویدا ئەفلاتون ئاشنامان ده‌کات به‌ خودایه‌ک که دروستکه‌ری جیهان و ژیان و بزاونته و به‌و کاره‌شی گه‌لێک خۆشحاله. دوا‌ی ئەوه‌ی دروستکه‌ری مه‌زن له‌ ئەفراندنی دنیا‌ی بوون و

^۱ سه‌باره‌ت به‌ چه‌مکی کات له‌ میتۆلۆژیا‌دا، بروانه‌ره ئەم دوو سه‌رچاوه‌یه:

- میرچا الیاده: مقدس و نامقدس. ت. نصرالله زنگویی، سروش، تهران ۱۳۷۵، به‌شی دووهم. ل: ۵۵-۸۴.
- میرچا الیاده: رساله در تاریخ ادیان. ت. جلال ستاری. سروش، تهران، ۱۳۷۶، به‌شی یازده‌یه‌م، ل: ۳۶۳-۳۸۱.

فیزیکی ده بیته وه، برپار دهدات ئەم جیهانه دروستکراوه وهک نمونه که ی لیبکات، واتا هه مان سرووشت و خهسلت به جیهانی خاکی ببه خشی، که ئەسل و نمونه ئاسمانیه که ی هیه تی و ئەویش زیندوو بوونی هه می شه یی و نه مرییه . به لام کۆکردنه وه ی ئەم دوو ناکۆکه مه حاله، چونکه ناکرێ جیهانی (نمونه یی و نه مر و نه گۆر) ی ئاسمانی، هه مان سرووشتی هه بیته که دنیای دروستکراوی بگۆر و هه ستپێکراوی سرووشتی هه یه تی. بوونی کامل نه مره، به لام له جیهانی هه ستپێکراودا نه مری مه حاله ^۲. بۆیه ئەفرینه ری مه زن ده که ویتته سه ر ئەو برپاوه ی «وینه یه کی بزواو (متحرک) له نه مری دروستبکات و له هه مان کاتیشدا و به مه به سستی ئەوه ی ریکخستن و سیسته میکی پیویست به جیهان ببه خشی، هات له ئە به دیته، که به رده وام له دوخی یه کتایی و وه ستاندا یه، وینه یه کی دروستکرد، که به پیی زۆریی ژماره کان به رده وام له جووله دایه . ئەمه ش ئەو شته یه که پیی ده گوتریت کات» ^۳.

کات جووله ی گه ردوون و ئەستیره کانه و خۆر یه که یه کی پیوانه یی کاته که ئەفرینه ری گه وره به مرۆقی عاقلی به خشیوه تا به هۆیه وه شه و و رۆژ لیکدی جیا بکاته وه ^۴. به مجۆره، ئەو مۆدیله ی ئەفلاتوون بو تیگه یشتن له کات ده یخاته روو، مۆدیلیکی ماتماتیکیانه یه . به پیی ئەم مۆدیله کات دروستکراوه، سه ره تای هه یه و به پیی درێژبوونه وه ی

^۲ برتراند راسل: تاریخ فلسفه غرب. ت: نجف دریا بندی. پروان، تهران، ۱۳۷۳، ل: ۲۲۲

^۳ افلاطون: تیمائوس (دوره آثار). ت: محمد حسن لطفی. شرکت سهامی انتشارات خوارزمی، تهران، ۱۳۸۰، ل: ۱۷۳۲.

^۴ هه مان سه رچاوه، ل: ۱۷۲۴.

ژماره کان، ئاراسته ی خۆی ده رده گری. کات که له که بوونی ساته کانه وه ک ئەوه ی ریژی ژماره بن به دوا ی یه کدا. شه و و رۆژیش ژماره کانمان بیره خه نه وه و ده توانین به هۆیا نه وه جووله و گه ردشی گه ردوون لیکبده ی نه وه ^۵.

ئهرستۆ:

تیگه یشتنی ئهرستۆ (۳۸۴-۳۲۲ پ.ز.) له کات جیاوازه له تیگه یشتنی ئەفلاتوون بو هه مان بابته . به لای ئهرستۆ وه کات سه ره تای نییه، کات له خالیکه وه ده ست پیناکات و له خالیکه دا کۆتایی پینایه ت، به لکو ئەزه لی و ئە به دییه . واته کات هه رگیز ده ستی پینه کردووه و هه رگیز کۆتاییشی پینایه ت ^۶. به پیچه وانه ی برپورای ئەفلاتوونه وه، له لای ئهرستۆ کات جووله و گۆران نییه، چونکه ئیمه یه ک (کات) مان هه یه و جووله ی زۆر ^۷. له گه ل ئەوه شدا ته نیا به هۆی تیبینی کردنی جووله و گۆرانه وه له کات تیده گه ین، بو نمونه ئەو کاته ی «ناگامان له گۆران نامینی، یا خود زهینی ئیمه ناگوریت، وا هه ست ناکه ین کات تیپه ریوه» ^۸ که واته بیرکردنه وه له گۆران له هه مان کاتیشدا بیرکردنه وه یه له ره وتی کات و ئەمه ش پیمانده لیت: کات له جووله و گۆران دابراو نییه: «چونکه ئیمه له یه ک حاله تدا هه ست به

^۵ فردریک کاپلستون: تاریخ فلسفه. جلد یکم، یونان و روم. ت: س. جلال الدین مجتبیوی.

شرکت انتشارات علمی و فرهنگی و انتشارات سروش، تهران، ۱۳۸۰، ل: ۲۸۸.

^۶ هه مان سه رچاوه، ل: ۳۶۸.

^۷ دیوید راس: ارسطو. ت: مهدی قوام صغری. انتشارات فکر روز، تهران، ۱۳۷۷، ل: ۱۴۴.

^۸ Det Store Tenkere: Aristoteles. Ovs. Anfinn Stigen, Munksgaard,

۱۹۹۶، s. ۵۶.

کات و ههست به گۆرانیش دهکهین»^۹. هه موو جارێ که ههستده کهین کات تیپه پیه، ههستیش دهکهین هاوکات گۆرانیک پوویداوه و به پیچه وانه شهوه. به م پییه ئیمه کات به وهدا ده ناسینه وه که سهرنجی جیاوازی (پیش) و (پاش) له جووله دا، بدهین. کات بریتیه له «ژماردنی جووله کان به په چاوکردنی دۆخی (پیش) و (پاش) ی ئه و جولانه ی پوویمانداوه»^{۱۰} به مانایه کی تر، کات پیوه ری جووله و بزوتنه وه یه سه باره ت به (پیشکه وتن) و (دواکه وتن). که وابوو، کات له بزوتنه وه وه دیت و بزوتنه وه ش به ژماره ئه پیوری^{۱۱}.

خالی سهرنجراکیش له تیگه یشتنی ئه رستۆدا و له په یوه ندی به به شی دوازی باسه که ی ئیمه وه له سهر حاجی قادر، ئه وه یه که ئه م فه یله سووفه باس له کاریگه ری راسته وخۆی گۆران و جووله ده کات له تیگه یشتنی مرۆفدا بۆ کات. ئه مه ش ده قاوده ق هه مان بابه ته که خه یال و زهینی شاعیره که ی له مه پ ئیمه ی به خۆیه وه سه رقاکردوو، چونکه حاجی قادر به رده وام جهخت له سهر گۆران ده کاته وه و (پیشکه وتنی گه لان) و (دواکه وتنی کورد) ده کاته پیوه له تیپه پینی کاتدا. حاجی قادر به و پییه ی خاوه نی زهینیکی گۆرانخوازه، له عه زاییکی گه وره شدایه به رامبه ر به تیپه رینی کات و ئه مه ش کیشه یه کی گه وره ی بۆ دروستکردوو که پاشان زیاتر لیی ده دویم.

^۹ Ibid: s. ۵۷.

^{۱۰} Ibid: s. ۵۸

^{۱۱} د. حه مید عه زیز سه عید: سه رته تابه ک له باره ی فه لسه فه ی کلاسیکی یۆنان. چاپخانه ی

زانکۆی سلیمانی، ۱۹۷۹، ج: ۲۹۵-۲۹۶

ئاگوستین:

یه کیکی دی له بیرمه ندانی هزری خۆرئاوایی، که مه سه له ی کات ده کاته چه قی بیرکردنه وه کانی خۆی، (قه دیس ئاگوستین) له و ئه مه یشی له به شی یازده هه می (دانپیا نه کان) یدا خستۆته روو.

ئاگوستین (۳۵۴-۴۳۰ز) له شوینیکدا که زۆر پیده چیت ئاماژه بیت به ئه رستۆ، ده نووسی «پۆژگاری له پیاویکی دانام بیست که کات جگه له جووله ی خۆر و مانگ و ئه ستیره کان شتیکی دی نیه و من ئه مه م په سه ند نه کرد»^{۱۲}. به م مانایه ش بیرورای ئاگوستین له سهر کات شتیکی یه کسه ره تازه نیه و پیشتریش باس کراوه، به لام شیوه ی توێژینه وه ی ئه و له و باره یه وه پره له تازه کاری. ئه مه ش ئه و خاله یه که خزمه ت به باسه که ی ئیمه ده کات.

بیگومان ئاگوستین وه کو بیرمه ندیکی ئایینی برۆای وایه کات وه ک دیارده و هه رشتیکی تره اتۆته بوون و له لایه ن په روه ردگاره وه دروستکراوه: مانای ته و پراتیانه ی «له سه ره تاوه وشه هه بوو» ئه وه ده گه یه نی که بوونی کات پیش بوونی هه موو دیارده کانی دیکه ی ناو گه ردوون و بوون هه بووه. په روه ردگار کۆنه و بوونیکی ده ره کاتیانه و پیشکاتیانه ی هه یه، بۆیه سه باره ت به یه زدان ناتوانین بلین (پیش ئه و) و (پاش ئه و)، یه زدان له یه ک کاتدا بوونی هه یه ئه ویش (ئییستای ئه به دی) یه: «چۆن کات ده ی توانی هه بیت، له کاتیکیدا هیشتا به ده سه ته کانی تۆ خه لق نه کراوه؟ تۆ ئه فرینه ری هه موو کاته کانی (...). تۆ له پیش کاته وه هه بوویت، به لام له پیش بوونی تۆ له رووی

^{۱۲} قدیس اگوستین: اعترافات. ت. سایه میشمی، دفتر پژوهش و نشر سه روودی، ته ران،

۱۳۸، دفتر یازدهم، ج: ۲۷۴.

کاته وه نییه. ئەگەر وا بوايه تو له پيش هه موو کاته کانه وه نه ده بوو. له سه رمه ديه تدايه که تو له هه مان کاتدا له پيش هه موو رابردوو یه و له پاش هه موو داها تویه کدا، هه يت. سه رمه ديه ت له هه موو کاته کان بالآتره، چونکه بریتیه له ئیستا یه کی ئە به دی»^{۱۳}.

به م پيشه ش په روه ردگار به لای ئاگوستینه وه له کاتیکى نه برآوه ی تایبه تدا ده ژى. ساله کان بۆ په روه ردگار بریتین له یه ک رۆژ، به لام ئە م رۆژه، رۆژانه هه لئا یه ت و به رده وام ئە مپۆیه. ئە مپۆی په روه ردگار ئە به ديه ته. له گه ل ئە وه شدا هیشتا ئاگوستین پى نه گوتوین کات چیه، چونکه نابیت به په له و به ئاسانى وه لامى ئە م پرسیاره بدریته وه.

ئاگوستین له وه لامى ئە و پرسیاره دا ده نووسى: «تا ئە و کاته ی که سى ئە و پرسیاره ی لینه کردوم، باش ده زانم کات چیه. به لام ئە گەر که سیک لیم بپرسیت و منیش به وى پوونیکه مه وه، ته واو شپرزه ده بم و ده توانم به دلنیا یه وه بلیم که ده زانم ئە گەر هیه شتیک تینه ده په ری، کاتى رابردوو بوونى نه ده بوو، ئە گەر بریاریش وانه بایه شتیک رووبدات، کاتى داها توش نه ده بوو و ئە گه ریش شتى نه بووایه، کاتى ئیستاش نه ده بوو»^{۱۴}.

به م جوړه ئاگوستین ریخوشکهرى ده کات بۆ ئە وه ی پیمان بلئ: نه رابردوو هه یه و نه داها توو، ئە وه ی به شیوه یه کی واقیعی هه یه (ئىستا) یه، چونکه «چۆنه رابردوو و داها توو ده توانن هه بن، له کاتیکدا

رابردوو چیدی نه ماوه و داها توش هیشتا نه ها توه؟»^{۱۵}. به لام نابیت له م خستنه پرووه ی ئاگوستین وه ها تیبگه ین که ئە و به ته واوی (رابردوو) و (داها توو) په تده کاته وه، چونکه ئە و مه به ستیتى بلئ: ئیمه ی مرۆف ئە و دوو کاته ته نیا به هوى کاتى (ئىستا) وه و له دۆخى هه نووکه یی زه ماندا تیبینى ده که ین. بۆ نمونه: مندالیی ئیمه له رابردوو دایه و رابردوش چیدی نه ماوه، بۆیه ئە گەر بمانه ویت باسى مندالیمان بکه ین ده بى په نا بۆ (بیره وه رى) مان ببه ین و ئە مه ش شتیکه له (ئىستا) دا ده یکه ین. به هه مان شیوه کاتى که ده مانه ویت کاریک له داها تودا ئە نجام بده ین، له پيشه وه بیرى لیده که ینه وه، وه لى ئە و شته ی بیرى لیده که ینه وه هیشتا نه ها توو و بوونى نیه، چونکه په یوه سته به کاتیکه وه که له (داها توو) دا دیت. داها توش هیشتا بوونى نیه و چاوه رپى ده که ین. بۆیه ئە وه ی به شیوه یه کی واقیعی هه یه (ئىستا) یه و ئیمه ش له ئیستا دا (داها توو) له بیرکردنه وه ی خو ماندا به رجه سته ده که ین^{۱۶}.

لیره وه ئاگوستین بونیا دیکى زه یینى ده دا ته کات، واته کات ده کاته به شى له پیکهاته ی زه یینى مرۆف و پىیوا یه کات شتى نییه له ده ره وه ی زه یین و بیرکردنه وه یه ییت. بیرکردنه وه ش بیکردنه وه یه له دۆخه کانى کات: «ئىستای رابردوو، ئىستای هه نووکه و ئىستای داها توو. ئىستای رابردوو بیره وه ریه، ئىستای هه نووکه ده رککردنیکى ساته وه ختیانه یه و ئىستای داها توش چاوه رپوانیه»^{۱۷}. ئە م سى

^{۱۵} هه مان لاپه ره.

^{۱۶} اعترافات، ل: ۳۷۰-۳۷۱.

^{۱۷} اعترافات، ل: ۳۷۲.

^{۱۳} اگوستین: اعترافات. سه رچاوه ی پيشوو، ل: ۳۶۵.

^{۱۴} هه مان سه رچاوه، ل: ۳۶۶.

دەبىتتە ھۆى دروستکردنى قەيران و پرسىيار لە ناسنامەى خۆى لە
مىانەى تىپەپىنى كاتدا.

دۆخەش بوار بۆ مرۆڤ دەپەخسىن تاكو پەيوەندىى خۆى بە
جىهانەو بەكات و بىدار و ھوشيار بىت بەرامبەر بەبوونى خۆى لە ناو
كاتدا.

بەشىكى زۆرى فەيلەسوفەكانى دواى ئاگۆستىن لە دەلاقەى ئەم
تىگەيشتنەو لە كات، تا ئاستىكى زۆر دەستيان لە بۆچوونەكانى
پىشووتر ھەلگرت كە پروايان وابوو ئىمە بە ھۆى جوولەى شتەكانەو
لە كات تىدەگەين. واتە بەھۆى جوولەى خۆر، مانگ، ئەستىرەكان و
بەھۆى ئامازەکردنيان بۆ ئو دياردانە، كاتيان دابەش دەكرد بەسەر
پۆژ، مانگ و سالەكاندا^{۱۸}. ئاگۆستىن بەوھى سەرەتاي بوونى كات
دەگىرپىتەو بە پىش بوونى شتەكانى تر، رەھەندىكى مېتافىزىكىانە
بە كات دەبەخشى، بەلام بەوھدا كە بوونى كات وەك بەشى لە
پىكھاتەى زەينىى مرۆڤ تەماشادەكا، كە تىايدا بىر لە كات
دەكرىتەو، پرووخسار و جەوھەرىكى مرۆڤانە بە كات دەبەخشى.
ئەوھى لە ئاگۆستىنەو فېرى دەبين ئەوھى، كە بىرکردنەوھى مرۆڤ لە
كات دابراو نىيە لەو ئەزمونانەى مرۆڤ لە مىانەى تىپەپىنى بەتاوو بى
ئەمانى كاتدا پىياندا تىپەر دەبىت. چونكە ئەگەر قەبوولمان كرد
پابردوو چىدى لە ئارادا نىيە و داھاتووش ھىشتا نەھاتووه، ئەو
مرۆڤبوونى ئىمە كە بەشىكى ئەوھتا لە پابردوودا و بەشىكى
پەيوەستە بە داھاتووهو، لەبەردەم كىشەيەكى گەورەدايە سەبارەت
بە ناسنامەى خۆى. ئەمەش ئەو بارودۆخەيە كە لەلاى حاجى قادر

^{۱۸} Peter Kemp: Tid og Fortelling. Introduktion til Paul Riceur. Aarhus
Universitetsforlag, ۱۹۹۹, s. ۲۵.

کات لەلای شاعیر:

لێرەووە لە تیگەیشتی فەیلەسووفەکانەووە بۆ کات دەپەرینەووە بۆ تیگەیشتی شاعیرەکان لە هەمان بابەت. هەرۆهکو (بەرتراوند پەسل) یش دەنووسی، شاعیران بە دەست هیژ و دەسلاتی کاتەو، زۆریان نالاندوو، چونکە هەموو ئەو شتانهی خۆشیانووستون، لە پەوتی تێپەرینی کاتدا نەماون^{۱۹} تەنیا شتی که شاعیرەکان پێیانوایە لە دەست جەوری زەمانە پرزگاری دەبی، هەر شاعیر و دیوانەکانی خۆیان، بۆیە پێویستە نرخیان بۆ دابنری و لەبیر نەچنەووە. بێگومان هەمان تێپروانین بۆ لەناوچوونی هەموو شتی و مانەووە و نەمریی شاعیر، لەلای حاجی قادریش دەبینینەووە. بە تاییبەتی لە شاعیری (زەمانە) دا که پیش مردنی خۆی نووسیویەتی و لە ژمارە (۳) ی پۆژنامە ی کوردستان سالی ۱۸۹۸ دا بلاوی کردۆتەووە^{۲۰}.

حاجی لەو شاعیرەیدا پاش دەربڕینی هۆشیاری خۆی سەبارەت بە تێپەرینی کات و ئەوگۆرانکاریانە ی لە ئەنجامی ئەمەووە هاتوونەتە دی، هەرۆهە پاش ئەووەی کات لە بۆتە ی ئیستایبویونی خۆیدا بەهۆی تەعبیری (دەوری ئیمە) وە بەرجەستە دەکات، دەکەوێتە ستایشکردنی کتیبی (شیخی خانی) و بە کتیبیکی بی (هەمتا) ی لە قەلەم دەدات. لە کۆتاییشدا تاکە شتی که حاجی بە شایانی هاوتاکردنی لەگەڵ شاعیری خانی و نالی دايدەنی، شاعیرەکانی خۆیەتی:

لە کوردان غەیری (حاجی) و (شیخی خانی)

ئەساسی نەزمی کوردیی دانەناووە.

کات لە شاعیری کلاسیکی کوردیدا ئامادەبێیەکی زۆری هەیه و تێپروانینی شاعیرەکان لەسەر (پەوتی زەمانە)، (بی وەفایی زەمانە)، (چەرخێ دەوران)، (ئاشی گەردوون)، (کاروانی تەمەن) و گەلی بابەتی دی، دەخاتە پوو.

نمونهیەکی دیاری ئەو تێپروانینە بۆ کات لەلای (نالی) و بەتاییبەتی لە قەسیدە ی (قوربانی تۆزی ریگەتم ئە ی بادی خۆش مرور)^{۲۱} دا دەبینینەووە، که تیایدا نالی لە میانە ی دەربڕینی هەست و پرسیارەکانیدا، باس لە دۆخەکانی کات دەکات. واتە باس لە کاتیک دەکات که تێپەرپووە و بەراوردی دەکات بە (ئیستا)یەک که نالی تیایدا بیر لەو کاتە ی تیدا دەکاتەووە. بەلام وەک لە (کتیبی نالی) دا باسکردوو^{۲۲}، کاتی رابردوو لە لای نالی کاتیک پیرۆزە، کاتیکە هەموو پاکژی و جوانی و گەنجی تییەکی تیدایە. ئەمەش بە پێچەوانە ی (ئیستا) وە که پرە لە حوزن و فرمیسک و پیری. بۆیە ئەگەر تیگەیشتن و تێپروانینی نالی بە جەمسەرکی ئەو تیگەیشتنە لە کات، که لە ئەدەبی کلاسیکی ئیمەدا هەیه، دابننن، ئەووە جەمسەری دووهمیان حاجی قادری.

^{۱۹} برتراند راسل: تاریخ فلسفه غرب، سەرچاوە ی پیشوو، ل: ۸۸.

^{۲۰} دیوانی حاجی قادری کۆیی: لیکۆلینەووە و لیکدانەووە: سەردار حمید میران، کەریم

مستەفا شارەزا. پیداجوونەووە: مسعود محمد. ئەمینداریتی گشتیی پۆشنیری و لاوانی

ناوچە ی کوردستان، بغداد، ۱۹۸۶، ل: ۱۰۶-۱۰۷. (لە ناماژەکانی پاشتردا تەنیا دەنووسم:

دیوانی حاجی).

^{۲۱} دیوانی نالی، ل ۷۴

^{۲۲} ریبوار سیوہیلی: کتیبی نالی. دەرگای چاپ و بلاوکردنەووە ی موکریانی، هەولێر، ۲۰۰۱، ل:

۳۶-۳۴.

حاجی قادر مه‌گه‌ر به (خه‌والوویی) ستایشی پ‌ابدوو بکات، وه‌گنه‌وهی له‌قه‌سیده‌ی (گوت‌م به‌به‌ختی خه‌والوو) دا ده‌یخوینینه‌وه^{۳۳}، ده‌نا ئه‌و زۆریه‌ی کات که‌سیکه‌ له‌ (ئیس‌تا) دا و (حال) له‌لای ئه‌و چه‌قی زه‌مه‌نه‌.

من لی‌ره به‌دواوه و به‌له‌به‌ر چاوگرتن و له‌هه‌مان کاتیشدا بیرکردنه‌وه له‌و تیگه‌یشتانه‌ له‌ کات، که‌ پیشتر خزانه‌ پوو، هه‌ولده‌ده‌م سی‌ شیعی‌ حاجی قادر بخوینمه‌وه. پیموایه‌ حاجی له‌و شیعرانه‌یدا تیگه‌یشتنیکی تایبته‌ له‌سه‌ر کات ده‌رده‌بپ‌ی، که‌ جیاوازه‌ له‌ تیگه‌یشتنی به‌شیکی زۆری شاعیره‌ کلاسیکه‌ کورده‌کان. له‌ کۆتایشدا ده‌مه‌وی مه‌سه‌له‌ی کات و پرس‌یاری حاجی له‌ (ئیس‌تا) و (حال) بیه‌ستمه‌وه به‌ کیش‌ه‌ی ناسنامه‌ و مۆدی‌رنیته‌وه به‌و مانایه‌ی که‌ ده‌کری‌ باس له‌ مۆدی‌رنبوون له‌سه‌رده‌می حاجی قادردا بکه‌ین.

^{۳۳} دیوانی حاجی، سه‌رچاوه‌ی پیشوو، ل: ۳۵

بهشی دووه م:

عالمه همومو مردن له غه می زانی
تهم حیکمه تهیان نه زانی، هیچ لیی مه گه پری
لهم لاره ههتا (حاجی) نه چیتته نهو لا
مومکین نییه تی بگا لهوه گهر بفری

خویند نهوه کان

شیعری یه که م:

«تیمهش ده مرین»^{۲۴}

تیمهش ده مرین، ده بینه خاکی سهره پری
تهم رۆژ و شهوه، تهنووری صوبجی ده گری
دهسگا و دوکانی شاره کان داده نری
ته میان ده فرۆشیت و تهویت ده کپری
تهم باووکی مردوه، یه خه ی داده دپری
تهو بووکی نوی ههیه، کهوای بو ده کپری
بی بسته، فهلهک، تاشه کی وای ناوه تهوه
بو هاردنی تیمه، چ عه جایی ده گه پری!
لادی پیش پهزی تاو ده دات و وهردی ده پری
هه یوانه ده زی، سهگ ده وه پری، کهر ده زه پری
لوقمان له مه دا شووانه، گهر خوی بکوژی
گاوانه فلاتوون، له غه ما گهر بدپری
تهم دهسته که چوو، دهسته یه کی تازه یه دی
مه علووم نه بوو تهم که شمه که شه، که ی ده پری

^{۲۴} دیوانی حاجی: ل: ۱۵۱-۱۵۲.

وہسفی دیاردہناسانہ:

حاجی قادر لہ شیعیری یہ کہ مدا سہرہ تاپہ کمان لہ بارہی کاتہ وہ بۆ باس دہکات لہ ریگہی باسکردنی مہرگہ وہ، واتہ مہرگ دہکاتہ سہرہ تاپہ ک بۆ قسہ کردن لہ سہر کات. ئەم قسہ کردنہش لہ چوارچیوہی و ہسفیکی دیاردہ ناسانہ دا فورمۆلہ دہکات و دہیہوی لہ میانہی ئەو و ہسفکردنہ دا مہسہلہی تیپہرینی کات بکاتہ کیشہیہکی شیعیری، کہ تیگہ یشتن لئی ئاسان نیہ، یاخود (مومکین نیہ).

حاجی لیژہ دا لہ زانراویکہ وہ دہستپدہ کات کہ مردنہ:

ئیمہش دہمرین، دہبینہ خاکی سہرہ پری

بۆ ئەوہی لہ و ریگاہیہ وہ بچیئہ سہر و ہسفکردنی ئەو شتہی کہ لہ کاتدا پروودہ دات و ئەمہش کاتی پیش مردنہ. بہم مانایہش مردن سنووریکہ لہ بہرہم کاتدا، چونکہ ئیمہ پاش مردن، یاخود لہ مردندا ہیچ نازانین. پیش مردن، ئەگہر زانراویک ہہبی ئەوہ زانینہ لہ ئاست مہرگدا. ژیان (واتہ ئەو پرووداوانہی لہ پڑوتی کاتدا پروودہ دہن)، ناچنہ خانہی زانینہ وہ، بہ لکو دہچنہ خانہی دیتن و ئەزمونکردنہ وہ. لہ ژیاندا پۆژ ہەلدی و شہ و دادی و (تہنووری صوبح دہگری)، واتہ ژیان لہ چوارچیوہی ہاتنی پۆژ و شہ ودا ہیچ ناکات جگہ لہ داخستنی تہنووریک بۆ سوتان و ہەلقراچی ئیمہ، یاخود ہارپینی ئیمہ لہ (ناشی فہلہ ک) دا:

ئیمہش دہمرین، دہبینہ خاکی سہرہ پری

ئەم پۆژ و شہ وہ، تہنووری صوبحی دہگری

.....

بی بستہ، فہلہ ک، ئاشہکی وای ناوہ تہ وہ

بۆ ہارپینی ئیمہ، چ عہ جاییب دہ گہ پری!

.....

ئەم دہستہ کہ چوو، دہستہیہکی تازہیہ دی

مہ علووم نہ بوو ئەم کہ شمہ کہ شہ، کہی دہ پری

لہ گہ ل ئەوہ شدا حاجی نکوولی لہ وہ ناکات، کہ ہم مہرگ و ہم ئەزمونکردنی ژیان، دوو بابہ تن لہ بہرہم خولیای مرۆفدا. مرۆف دہیہوی تیبگات و بزانی، بہ لام ئەم زانینہ (لہ م لا) واتہ لہ کاتی ژیاندا، خوئی نادات بہ دہستہ وہ، تہ نانہت ئەگہر مرۆف بہ خیرایی فرینیش بہ دوایدا بگہ پری. ئەو کہ سانہش کہ بہ دواي ئاشکراکردنی ئەو نہینییہ دا سہرہ پڑوی دہکەن (وہ ک لوقمانی حەکیم و فلاتوون)، و ہکو ئەو شوان و گاوانہ یان لیدی کہ ئەویان خوئی دہکوژی و ئەمیشیان لہ غمی نہ گہ یشتنیدا بہ وہی کہ دہیہوی بیزانی، دیق دہکات و دہ پری:

لوتمان لہ مہ دا شووانہ، گہر خوئی بکوژی

گاوانہ فلاتوون، لہ غما گہر بدری

.....

عالم ہموو مردن لہ غمی زانینی

ئەم حکمہ تہ یان نہ زانی، ہیچ لئی مہ گہ پری

کیشہ کہ بۆ حاجی قادر شتیکی ترہ. ئەو جیاوازیی دہکات لہ نیوان دوو شویندا: (ئەم لا) و (ئەو لا) و دہشبینی کاتی (ئەم لا) چۆن تیپہر دہبیت و ژیان لہ ناویدا چۆن بہرجہستہ دہبیت: دہسگا و دوکانی شارہکان دادہ نری

ئەمیان دەفرۆشیت و ئەویتر دەکپڤ
 ئەم باووکى مردووه، یهخه‌ی داده‌دپڤ
 ئەو بووکى نووی هه‌یه، که‌وای بۆ ده‌کپڤ
 لادیش پهری ئاو ده‌دات و وه‌ردی ده‌بپڤ
 چه‌یوانه ده‌زی، سه‌گ ده‌وه‌پڤ، که‌ر ده‌زه‌پڤ

ئەم وه‌سفه‌ فینۆمینۆلۆژیه‌ (دیارده‌ ناسانه‌یه‌)، که‌ تیگه‌یشتنیکی
 دیداریانه‌ (مرئی) و هه‌سته‌وارانه‌ی له‌ پشت‌وه‌یه‌، حاجی قادر
 ده‌هینیته‌ سه‌ر ئەو برۆیه‌ی که‌ به‌ خۆی بلیت: زانین و ئاشکراکردنی
 نه‌ینی مه‌رگ، کیشه‌ی مرۆف نیه‌ (له‌م لا). ژیان ئەگه‌ر ئەو کاته‌ بیت
 که‌ تیایدا ئیمه‌ دیمه‌نه‌ جو‌ربه‌جو‌ره‌کانی ئەزمون ده‌که‌ین، یان له‌
 ده‌وربه‌رمان ئەو پووداوانه‌ پوو ده‌دن که‌ پووداوی ناو ژیانن، ئیدی
 پیویست ناکات له‌ ناو کاتیکیدا که‌ بۆ ژیان ته‌رخانکراوه‌، به‌دوای
 ئاشکراکردنی نه‌ینییه‌کدا بگه‌رپین که‌ حیکمه‌تیکی نه‌زانراوه‌. به‌
 مانایه‌کی دی: خۆ خافلکردن و بپکردنه‌وه‌ له‌ شتی که‌ (له‌م لا) نیه‌ و
 له‌ (ئەولا)یه‌، جگه‌ له‌ کات به‌ فیروندان، جگه‌ له‌ (تالکردنی له‌رزه‌تی
 خۆت به‌قه‌سه‌ی بی سه‌روپا) شتیکی دی نیه‌. بۆیه‌ له‌ به‌یتی کۆتاییدا،
 حاجی به‌رامه‌یه‌کی گالته‌جارانه‌ به‌ مه‌به‌سته‌که‌ی ده‌دات و ده‌لی هه‌تا
 له‌م لاوه‌ (له‌ ژیان‌وه‌) نه‌چینه‌ ئەولا بۆ (دنیای مه‌رگ) مومکین نیه‌ له‌
 تیپه‌پوونی کات تیگه‌ین، ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر به‌ خیرایی فرینیش به‌ره‌و
 ئەو تیگه‌یشتنه‌ برۆین، که‌ دیسان ئیمکانی نییه‌. ئەوکاته‌ش که‌ (ئەم
 لا)مان به‌ جیه‌یشت، ئیتر کات بۆ ئیمه‌ ده‌وه‌ستی و مه‌رگ سنووریک
 له‌به‌رده‌م هه‌ستکردنی ئیمه‌دا به‌کات، داده‌نی:

له‌م لاوه‌ هه‌تا (حاجی) نه‌چیته‌ ئەولا
 مومکین نییه‌ تی بگا له‌وه‌، گه‌ر بفری

له‌ شوینیکیدا وا تیده‌گه‌م، که‌ حاجی قادر ده‌یه‌وی پیمان بلێ، با له‌
 ژیاندا به‌ خه‌یالی مه‌رگه‌وه‌، به‌ خه‌یالی شتیکه‌وه‌ که‌ هوشیارین
 به‌رامبه‌ری و ناتوانین خۆمانی لیب‌دزینه‌وه‌، نه‌ژین و کات به‌ فیرو
 نه‌دین و نه‌گه‌رپین. پیویسته‌ کاتی ژیان به‌ بپکردنه‌وه‌ له‌ مه‌رگ،
 واته‌ به‌شتیکه‌وه‌ که‌ به‌ ناچاری دیت، نه‌کوژین. چونکه‌ ئەوه‌
 دوورمانده‌خاته‌وه‌ له‌کاتی (ئیستا)، له‌ ژیان له‌ ئیستا. ده‌مه‌ویت
 له‌به‌شه‌کانی داها‌توودا ئەم خویندنه‌وه‌یه‌ به‌هیزتر بکه‌م و نمونه‌گه‌لی
 دی له‌ شیعری حاجیه‌وه‌ به‌ینمه‌وه‌.

شیعری دووه م

(بای وه عده)^{۲۵}

بای وه عده به فری برده وه، یه خبه ندی کرده وه
گولّ شه معی پیکرا، شهره ری جه مره مرده وه
ئه سپی رهش و سپی به گره و، غارده دن به تاو
وهك پوژ و شهو، دیاره له شهو پوژ ده باته وه
بولبول ده خوینی، با له ده فی بهرگی گولّ ددها
غونچه له باتی گوئی بگری، دهم ده کاته وه
نهرگس له میرغوزار ده زانی به چی ده چی
بنواره ئاسمان له شهوا، عهینیهی ئه وه.
تامی نه ماوه قیصه و فورسه ت غه نیمه ته
مه علوومی خاص و عامه: هه چی چوو، نه هاته وه
میسللی شهراری کاغهزه، سووتاوه عومرمان
پۆمی که دفع بوو، گریی دلّ دفع ده بیته وه
له م وه قته، هه رکه سی وه کو (حاجی) له گولشه نا
دهسته گولّی به دهسته وه یه، دهستی برده وه.

سروشت و کات:

ههروه کو چۆن ده کری مەرگ سهره تا و ده لاقه یهك بیّت بۆ قسه کردن
له سهر کات و ئه مهش کاتی ژیانمان لّی به فیرۆ بدات، ئاواش ده کری
سروشت بکریته ده لاقه یهك بۆ قسه کردن له سهر گۆپان و ئاواش له
(ئیستا) ی ژیانمان نزیکخاته وه.

حاجی له م شیعره دا ههولّ ده دات له ریگهی باسکردنی ئه و جوولّه و
گۆپانانه ی له سروشتدا پوو ده دن، (هه مووشیان به لای جوانی و
کرانه وه و پووناکیدا ده شکینه وه)، له گرنگی و به های کاتی ئیستا
ئاگادارمان بکاته وه. تیپوانین له سروشت و جوولّه و گۆپانه
به رده وامه کانی، دواجار ده بیته هوی دروستکردنی تیپوانینیك له سهر
کات، که تیایدا (قیصه تامی نه ماوه) و (فورسه ت غه نیمه ته):

بای وه عده به فری برده وه، یه خبه ندی کرده وه

گولّ شه معی پیکرا، شهره ری جه مره مرده وه

جولّه و گۆپان له دژی چه قبه ستن و له پیناوی ژیاندا، به فر
ده باته وه و به خبه ند، که دۆخیکی په قبوونی به فره، ده کاته وه.
ئه مهش بوار بۆ گولّ ده په خسینی تا مۆمی ته مه نی هه لبا و ئیدی
(جه مره): ئه و بووخار و گه رمایه ی له کۆتایی زستاندا له زهوی و له
شیوه ی بلّیسه دا به رز ده بیته وه، نامینی و بوار بۆ دره خته کان
ده په خسی بیدا ر بینه وه. پۆخی سه وزایی له خویندا بگه شیننه وه و
بینه نیشانه یهك بۆ زیندوویتی.. له ئه نجامی ئه مه شه وه هیه شتی له
دۆخی خویدا نامینی و هه موو شتی دۆخی ئیستاییبوونی خۆی
وه رده گری و ئه مهش له شیوه ی غاردانی پوژ و شه ودایه وهك دوو

^{۲۵} دیوانی حاجی: ل: ۱۲۰-۱۲۱.

ئەسپى پەش و سىپى كە گرەويان كىردى، بەلام ديارە پۇژ گرەوۋەكە دەباتەوۋە كە كاتى بىدارى و جولەيە نەك شەو:

**ئەسپى پەش و سىپى بەگرە و، غار دەدەن بەتاو
و ەك پۇژ و شەو، ديارە لە شەو پۇژ دەباتەوۋە**

**بولبول دەخوئىن، با لە دەفى بەرگى گول دەدا
غونچە لە باتى گوى بگرى، دەم دەكاتەوۋە**

**نەرگس لە مېرغوزار دەزانى بەچى دەچى
بنوارە ئاسمان لەشەوا، عەينىھى ئەوۋە.**

بەمجۆرە دەبىننن ھەموو شتى لە جولەدايە و ھەموو جولەكانىش بەلگەن لەسەر ئىستايىيون: (بولبول) و (با) ھەردووكيان ئامادەيى خويان لە ئىستادا دەسەلمىنن، ئەويان بەھۆى خويندەنەوۋە و ئەميان بەھۆى جولە و تىپەپىنەوۋە، ئەم دەنگ و جولەيەش لە دەورى غونچەيە و لەشيوەى كۆنسىرتىكى مۇسقىادا دەردەكەوئى. وەلى لەباتى ئەوۋەى غونچە بوونى خوى لە پىگەى گويگرتنەوۋە بسەلمىنى، (دەم) دەكاتەوۋە. واتە لەو كاتەدا دەژى كە (ئىستا)ى خويەتى و ئەمەش لەو گۆرپانەوۋە دىت كە لە (غونچە)وۋە دەيكاتە (گول). لە دۆخى داخرانەوۋە دەگۆرپى بۆ دۆخى كرانەوۋە و (ئىستا)ش كاملتىن قۇناغى تەمەنە. بۆيە غونچە لەباتى گويگرتن لە كۆنسىرتى بولبول و با، واتە لە جياتى كات بەسەربىردن بەھۆى گويگرتن لەو شتى لە دەردەوۋەى خوى پوودەدات و ئەمەش ھەر لە قۇناغى غونچەبووندا دەيھىلئىتەوۋە، دەيەوئىت كاتى تايبەت بە خوى بڑى. كاتى تايبەت بە

خوشى ئەوۋەيە بىتتە گول، واتە ھەم دەم بىكاتەوۋە و ھەم سەردەمى غونچەيىبونىش تىپەپىننى و بىتتە كاتى گولنى خويەوۋە.

لەم جەختكردەنەوۋە زۆرەيە لەسەر (ئىستا)، ئىتر پابردوۋ بۆ حاجى بايەخى نامىنى و بىتتام دەبى. چونكە لە پابردوۋدا تەمەنى ئىمە سووتاوۋە و باسكردنى سووتان جگە لە چوونەوۋە لاي بلىسە و خۆلەمىش بە شوئىنكى ترمان ناگەيەنى. پابردوۋ گرىيەكە لە دلدا، داگىركارىيەكە وەك ئەو گرى و داگىركارىيەى پۆمىيەكان لە دللى گورەكلاسيكەكانى ئىمەدا (نالى، سالم) و پاشانىش حاجى قادردا دروستيانكرد. گەرانەوۋە بۆ چىرۆكى ئەوۋەى بەسەر چوۋە، نەك ھەر (قىصە)يەكى بى تامە، بەلكو خاڧلبونىشە بەرامبەر بەدەسكەوتەكانى ھەنوۋەكە:

تامى نەماۋە قىصە و فورسەت غەنیمەتە

مەعلومى خاص و عامە: ھەچى چوۋ، نەھاتەوۋە

مىسلى شەراى كاغەزە، سووتاوۋە عومرمان

پۆمى كە دەفع بوۋ، گرى دى دەفع دەبىتەوۋە

كاتى ھەموو كەس (خاص و عام) ئەوۋەيان لىئاشكرا بوۋبى كە ئەوۋەى چوۋ، لە ناوكاتدا بەسەردەچى و نايەتەوۋە، ئىتر چىرۆكى پابردوۋ بىتتام دەبى. لە ھەمان كاتدا ھوشياربوون لەسەر ئەو پاستىيە، نىكىمان دەخاتەوۋە لە پاستىيەكى تر، كە ئەوۋەىش دەرككردنى ھەنوۋەكەيە. ئەو كەسەى گرەو دەباتەوۋە، ئەو كەسەيە كە لەم (وہقتە)دا دەستەگولى بەدەستەوۋەيە. حاجى قادر لە مەدا خوى بەبراۋە دەزانى و دەلى:

له م وهفته، هرکسه وکو (حاجی) له گوشه نا

دهسته گولی به دهسته وهیه، دهستی برده وه

ژیان بو حاجی ده بیته جوړی له گه مه کردن و ململانی له گه ل کاتدا. به شی له کات به ره و پابردوو پاپیچمان ده کاته وه و له ناو هزار به هزاره ی چیرۆکه کانا خافلمان ده کا. ئه وانه ی خوین ته سلیمی دهسه لاتی پابردوو ده که ن له ناو بیتمی چیرۆکه کانا خوین له بیر ده چیتته وه و دهسکه و ته هه نووکه ییه کان ده دۆرینن. ته نیا ئه وانه دهسته گوله که ده به نه وه که ژیان له سه رده میتی و (وهقت) ی خویدا ده ژین و ده په رنه وه بو داهاتوو. به لام ئه و دهسته گوله ی حاجی له و گه مه یه دا له گه ل کات ده یباته وه چیه؟ ئه مه پرسیاریکه پاشان وه لامی ده ده مه وه.

شيعری سپهه

(به قسهی بی سهر و پا)^{۲۶}

به قسهی بی سهر و پا، تالی مه که له زه تهی خۆت
بئ موبالات مه سووتینه، چرای فیکرتهی خۆت
حاله نه قدینه یه، موسته قهبل و ماچی په شمه
بی نه مهل صهرفی مه که، سیم و زه پری فورصتهی خۆت
نه ی سوله یمانی زه مان: ناخیری ده یگپری یه وه
به حیکایهت، وه کو خۆت سه لته نهت و حیشمه تهی خۆت.
من به په یغام و به قاصد (موتسه للی) نام
تا کو بانگم نه که یه باره گه هی هه زه تهی خۆت
وه ره نه ی دل به سی یه، بیده سه گانی ده ری یار
دله که ی کوت کوتی من یا جگه ری له ت له تهی خۆت
زولقی سه د ده فعه گوتی: خانه خه راب رووی مه ده ری
حه یفه به ربادی مه که شانی من و شه و که تهی خۆت
بوچی یارانی وه تن دل ده شکینتی «حاجی»
ظاهرا ناچیه وه تو، باسی مه که غوربه تهی خۆت.

له مه سه ره فکردنی زمانه وه بو به ره مه مه یانی مانا:

یه کیک له جو ره کانی کات به سه ربردن و خو دزینه وه له کات، بریتیه له
قسه ده رپه راندن و له مه سه ره فکردنی وشه، که حاجی قادر به (قسه ی
بی سهروپا) ناوی ده بات و پی شتریش نالی له دو خیک زویربوون و
توو ره ییدا نه مه ی ناونا بوو «هه رزه گوپی و گه پ لیدان»^{۲۷}.

له لای حاجی قسه ی بی سهروپا به ره مه مه یانی زمان نیه، به لکو
مه سه ره فکردنی تهی، چونکه له به ره مه مه یانی زماندا که نیشانه ی
بیرکردنه وه یه، چی ژمان ده سته ده که وی، له کاتیکدا به کاره یانی زمان
به بی بیرکردنه وه، نه و چی ژمان لی تال ده کات. بی موبالاتی له
به کاره یانی زماندا، نیشانه ی گوینه دانه به و روونا کایه ی له نه نجامی
بیرکردنه وه وه په یدا ده بی. که واته هه ره وه کو چون قسه ی بی سهروپا،
نه و قسه یی نه سه ره تای هه یه و نه نه نجام، تالکردنی نه و چی ژیه
که له نه نجامی تی فکری نه وه دیته ده ست، ناواش به لاپیدا بردنی زمانه
له مه داری خو ی. چونکه نه گه ر زمان به ره مه میکی بیرکردنه وه بیت و
به رجه سته که ری نه و روونا کیه بیت که فیکر به ره مه می ده هی تیت له
رپگی ری کخستنی زمانه وه، نه وه قسه ی بی سهروپا بی موبالاتیه
به رامبه ر به مانای زمان:

به قسه ی بی سهر و پا، تالی مه که له زه تهی خۆت

بی موبالات مه سووتینه، چرای فیکرتهی خۆت

^{۲۷} ناما ژیه به م به یته ی نالی:

«نالی هه ریفی که س نییه، ئیلف و نه لیفی که س نییه

به یته په دیفی که س نییه، هه رزه نویسه، گه پ ده کا»

به روانه دیوانی نالی، ماموستایانی مدرس، ل: ۱۰۰

^{۲۶} دیوانی حاجی: سه رچاوه ی پیشوو، ل: ۵۹.

به لām چ شتی، چ جور به کارهینانیکی زمان له دهره وهی بیرکردنه وه، ده بیته قسه ی بی سه روپا، واته ده بیته (نا- زمان) و به فیرو سوتاندنی ئه و چرایه ی فیکره ت و هزر هه لیده کات؟! حاجی له مه دا راشکاوانه مه به سستی خۆی پوونکردوته وه. ئه و پییوایه ئه گهر چیژی له زماندا هه بی، ئه وه ئه و چیژه له ئه نجامی بیرکردنه وه یه له ئیستا. بۆیه ئه گهر بیرکردنه وه، بیرکردنه وه نه بوو له ئیستا، ئه وه ی له زماندا به رجه سته ده بیته قسه ی بی سه روپایه. واته قسه کردنه له سه ر داها توو، که هیشتا نه ها تووه و په یقینه له سه ر رابردوو، که چیدی لیسه نه ماوه. قسه کردنیش له باره ی (نا- ئیستا) وه بۆ حاجی وه ک (حیکایه ت) دیته پیش چاو، که قسه کردنه له سه ر (نا- واقع). ناواقعی ش ئه وه یه که له ئیستادا نییه. بۆیه قسه کردن له سه ر ئه و شته ی که له ئیستادا نییه، سه رفکردنی ئه و (سیم) و (زه) هیه که له (حال) ی هه نووکه دا هه مانه. ئه مه ش جگه له بیه یوایی (بی ئه مه لی) شتیکی ترمان بۆ ناهینی. مرۆف که دهرکی به ئیستا نه کرد و له هه نووکه دا نه ژیا، با (سوله یمانی زه مان) یش بیته، ئه وه له ناو چه کایه تدا، واته له (نا ئیستا) دا ده ژی و ئه مه ش وا ده کا ئه و (سه لته نه ت و حیشمه ته) ی هه یه تی بابه تی، یان سه رمایه یه ک نه بیته بۆ ژیان، به لکو بابه ت و سه رمایه یه ک بیته (بۆ گێرانه وه):

حاله نه قدینه یه، موسته قبل و ماضی په شمه

بئ ئه مه ل سه رفی مه که، سیم و زه ری فورسه تی خۆت

ئه ی سوله یمانی زه مان: ناخیری ده یگێری یه وه

به حیکایه ت، وه کو خۆت سه لته نه ت و حیشمه تی خۆت.

حاجی له شیعریکی دیکهیدا باس له وه ده کا، که ئه و نیازی وابوو، یان ته ماعی وا بووه هه م دنیا و هه م قیامه ت بۆ خۆی بیته، به لām له غوربه ت تیده گات که دنیای له ده ست دهرچوووه و به قیامه تیشی نه گه یشتوووه. بۆیه ژیا نی غوربه ت ئه گهر ژیا نیکی پادشایانه ش بیته، هیشتا مرۆف ناتوانی تیدا سه رده می لای و یادی ولات، له بیر بکات:

ته ماعم بوو دونیا و عوقبا بخۆم

ئه مم چوو له ده ست ئه وم بۆ نه ها ت

له غوربه ت به شاهیی له بیر نا کرۆ

زه مانی جوانی و یادی ولات^{۲۸}

که چی له گه ل ئه وه شدا نایه ویته بیته حیکایه تخوانی غوربه ت و له ئوستالیژیای رابردوودا خۆی نغرو بکا، چونکه به و کاره هه م دلای یارانی وه ته ن ده شکۆ و هه م ئیستای حاجی گه یروده ده بی به زه مه نیکه وه که چیدی نه ماوه. بۆیه دوا به یته ئه م شیعه ری لیسه دا ته ئویلی ده کم، جه ختکردنه وه یه له سه ر به یته یه که م، که تیایدا گوتبووی: نابیته چیژی هه نووکه یی خۆمان تال بکه ین و له جیاتی به ره مه ینانی مانا له زماندا، قسه ی بی سه روپا بکه ین. به هه مان شیوه حاجی له گه ل ئه وه شدا که ناتوانیته (زه مانی جوانی) و (یادی ولات) له بیر بکات، به لām ناشیه ویته کاتی ئیستا به هۆی باسکردنی (غوربه ت) وه به فیرو بدات، چونکه ئه وه ش جوړیکی تری قسه کردنی

بی سەرۆپایه . جۆریکی تری تالکردنی لهززه تی بیرکردنه وه و بی موبالاتیه له ئاست بیرکردنه وه له ئیستا:

بۆچی یارانێ وهتهن دلّ دهشکێنی (حاجی) ظاهرا ناچیته وهتۆ، باسی مه که غوربه تی خۆت

ئیستا دهگه پیمه وه بۆ ئه و بهیته ی پیشووتری حاجی و دووباره پرسیار ده که م: ئه و دهسته گوله ی حاجی له گه مه ی نیوان خۆی و کات دا، به دهستییه وهیه تی و گه مه که ی پیده باته وه چییه ؟:

له م وهفته هه رکه سی وه کو (حاجی) گولشه نا دهسته گولێ به دهسته وهیه، دهستی برده وه

ئیمه تیگه یشتین که ژیان بۆ حاجی، ژیان له ئیستادا، ئیستای (نه قدینه) و پر له فورسه ت و (سیم و زه ر). ئه مه یه ژیان له گولشه ندا به مانا ئیستاییه که ی. مرۆف له دهره وه ی تیفکرین له ئیستا قسه ی بی سهرۆپا ده کات و له هه نووکه دا ناژی، به لکو له هه کایه تدا ده ژی. ئه و که سه ش که له هه کایه تدا بزێ ناتوانی دهسته گولێ به دهسته وه بیته. واته ناتوانیت ئه و دهستمایه یه ی به دهسته وه بیته که بۆ برده وه ی گه مه که له گه ل کات و له پیناوی دهرکردنی ئیستادا پیوستی پییه تی. ئه و که سه ئه گه ر هه زه ته ی سوله یمانی زه مانیش بیته و خاوه نی سه لته نه ت و حیشه تیش بیته، گه مه که له گه ل کاتی هه نووکه دا ده دۆرپینی و له ئه نجامدا جگه له گه پانه وه و حیکایه تکردن هیچ دهسته که وتیکی تری نابیت. چونکه ئه و بی موبالاتانه چرای بیرکردنه وه ی خۆی سوتاندوه و پووناکییه کی نه بووه ریگای ژیان بۆ پووناک بکاته وه.

حاجی پییوایه تا قه ریگایه که واما ن لیده کا له گولشه ندا بزین، قسه کردن و بیرکردنه وهیه له ئیستا و هه ر ئه مه ش به ره و برده وه مان ده بات. ئیستای حاجی، ئیستای به ره مه پینانی زمانه و خۆ دوورخسته وهیه له قسه ی بی سهرۆپا. ئه وه ی حاجی له ئیستادا به ره مه ی ده هیته ی، جۆریکی، یان دۆخیکی تایبه ته له زمان که ئه ویش زمانی شیعه ر. شیعه ر بۆ حاجی ئه و دهسته گوله یه که ناهیلیت له گه مه کردنی له گه ل کات، بدۆرپی. شیعه ر بۆ حاجی به رجه سه تکردنی کاتی ئیستایه و ناسنامه یه که حاجی خۆی له ئه وانیت پی جیا ده کاته وه. واته له ئه وانیه ی کات به فیرۆ دهن و پابردوی خۆیان ده که ن به حیکایه ت و داها توویان پر ده که ن له (په شم). به وجۆره ش حاجی ده یه وی ناسنامه ی خۆی په یوه سه ت کات به (ئیستا) وه. کاتی هه نووکه بکاته کیشه یه ک و شیعه ریش بکاته گه رانتی ئه و ناسنامه یه . ئه مه ش دهرگای باسیکی دیکه مان له سه ر ده کاته وه.

سه بارهت به خود له (ئیسټا)دا، بایه خیکی نه وتویان نیه، چونکه کاتیك خود به رابردووه گیرۆده ده بی، ده که ویه حه کایه تکردن و نه وکاتهش که فورسه تی حالی نه قدینه ناقوزیته وه، له داهاتودا بی (ئه مه ل) ده بی.

به م پییه خود ته نیا له دۆخیکی هه نووکه ییدا، خودیکی خاوه ن ناسنامه و خودیکه کاتی خوی ده ژی و له ئیسټاییبونی خویدا به رجه سته ده بیټ. حاجی قادر خوی وه که نه و خاوه ن ناسنامه یه پیناسه ده کا، که ده رکی (ئیسټا) ی کردووه و به مهش گره وی له کات بردۆته وه به وهی نه هیلی کات له ره وتی تیپه رینی خویدا، حاجیش بکاته به شی له رابردووی خوی. چونکه حاجی قادر خوی به به ره می ئیسټا ده زانی و به به رجه سته کردنی خوی له ئیسټادا (به هوی شیعره وه)، ریگیری ده کا له وهی له ناو زه مه ندا بیر بجیته وه:

زه مانی حاله (حاجی) حاصلی تو،

ده بیته دوینی، نه مرۆ، میسلی فردا

(دیوان ل: ٤٣)

زه مانی (حال) و سه رمایه ی به د و نیکت نه بوو که لکی

له موسته قبل بلئ: حاجی له (ماچی) دا زه مانی بوو

(دیوان، ل: ١٠٣)

بو روونکردنه وهی زیده تری نه م بو چونه، به پیویستی ده زانم جو ره به راوردیک له نیوان نه و شیعرانه ی حاجیدا، که راسته وخو باس له کات ده که ن له گه ل نه و شیعرانه ی که باس له شیعر ده که ن، بکه م. چونکه حاجی به دیویکا ستایشی (ئیسټا) ده کات و به دیوه که ی تریشدا و

ئیسټا، شیعر، ناسنامه

هه موو پرسیارکردنیک له ئیسټا و هه ر جو ره به رجه سته کردنیک کاتی هه نووکه، له په یوه ندییه کی قولدایه له گه ل کیشی ناسنامه دا. به مانایه کی دی: هه موو پرسیارکردنیک له وهی (من کیم؟) له هه ستیارییه کی قولده وه دیت به رامبه ر به تیپه رین و تیگه یشتنیک تاییه تی له کات. پرسیاریک له و بابه ته نه که هه ر پرسیاریکه له ناو چوارچیوهی کاتیکی تاییه تدا ده کری، به لکو پرسیاریکشه کاتی ئیسټا و هه نووکه ییبون ده کاته کیشی سه ره کی بو پرسیارکه ر. چونکه نه گه ر هه موو پرسیارکردنیک له ناسنامه، ده ستنیشانکردنی نه و چوارچیوهیه بیټ که تیایدا خود پیناسه یه که بوخوی به ده ست ده هینی، نه وه چو ن خود ده توانی نه و به شه له خوی که له رابردوودایه و نه و به شه ی که له داهاتوودایه و نه مانه هه ردوویان له (ئیسټا) دا نین، یه کبخاته وه و له کاتی هه نووکه دا خوی وه کو خودیکی یه کپارچه پیناسه بکات.

به شیوه یه کی پراکتیکی حاجی قادر نه و ریگایه مان لیده گری که خود وه که خودیکی یه که پارچه پیناسه بکه یین، چونکه نه و، نه و به شه له کات په تده کاته وه که له رابردوودایه و نه و به شه له خود که مبابه خ ده کات که له داهاتوودایه. خود له لای حاجی ده بیته خودیکی بی رابردوو و بی داهاتوو. یان راسته بگوتری: رابردوو و داهاتوو

له هه مان دۆخى ئىستادا ستاييشى شيعر ده كات. به مجۆره ش په يوه ندييه ك له نيوان زه مەنى ئىستا و شيعردا دروسته كات و وه ك پيشتريش گوتم، شيعریش ئه و (دهسته گولّه) يه كه حاجى به هۆيه وه گره وى پى له زه مەن ده باته وه. شيعر وه ك دۆخيك له زمان و زمان وه ك كرده يه كى مرؤفانه و وه ك به رجه سته كهرى ناسنامه، ئه و دهرپرینه يه كه زه مەن له خۆيدا جيده كاته وه، به جۆرى كه له (موسسه قبل) دا، كه هيشتا نه هاتوه ده توانى بگوتى: حاجى له (ماچى) دا، خاوه ن (زه مان) ى خۆى بوو. واته كاتى داهاتوو به وه شانازى بكات، كه به ياده ينه ره وه ى (زه مانى حال) ى شاعيره له پابردودا و به مەش ئه و پابردوو له (ئىستاي داهاتوو) دا به رجه سته ببيت. ئه مەش به ماناى ئه وه يه شيعر وه ك دۆخيك له زمان و زمان وه ك به رجه سته كهرى ناسنامه، ئه و بواره يه كه ئيمكان ده داته حاجى باس له مانه وه و زيندويى خۆى بكات له ناو (حال) ى هه موو ئه و كاتانه ى له داهاتووشدا دىن. ئه و راشكاوانه گوتويه تى:

ئەوى شاعیر نه بى كۆره و جاعى

له سايه ى شيعره كان، بابى كورپم

(ديوان، ل: ۷۶)

يان نووسيوويه:

ئەگەر كوردىك قسه ى بابى نه زانى

موحه قه ق داكى حيزه، بابى زانى

(ديوان، ل: ۱۴۶)

به چاوپۆشى له و پوانگه نيرانه يه ى له و دوو به يته دا ئاماده بيان هه يه و به هۆيه وه له لايه كه وه: شيعر وه ك وه چه ى ريز ليگيرايى سيسته مى

باوكسالارى، كه كورپه، خراوه ته پوو، له لايه كى تريشه وه، بنه چه يه كى باوكسالارانه ى بۆ زمان له پيشچا و گرتوو، كه چى له گه ل ئه وه شدا حاجى مه سه له ى زمان و شيعر وه ك مه سه له يه كى چاره نووس ساز ده خاته پوو، كه په يوه ندى به ناسنامه ى مرؤفه وه هه يه.

بۆ تيگه يشتن له و په يوه نديشه، پيوسته بزائين حاجى له ديوانه كه يدا زياتر له يازده شيعرى به تاييه تى و راسته وخۆ بۆ دووان له باره ى كاته وه، ته رخانكردوو، يا خود ده توانين بليين كاگله ى ماناى ئه و شيعرانه له ده وروبهرى كات ده خولينه وه. له و يازده شيعره، يان به يته شيعر يانه هه وت به يتيان جه خت له سهر (ئىستا) ده كه نه وه، له قه سيده ى (گوتم به به ختى خه والوو) شدا تا به يتى ژماره (۳۲) ستاييشى پابردوو ده كات و پاشان كه خه بهرى ده بيته وه، زه مەن ده بيته وه كاتى ئىستا.^{۲۹}

له هه مان كاتا حاجى زياتر له (۱۸) شيعر و به يته شيعرى هه يه كه تياياندا راسته وخۆ ستاييشى شيعر ده كات، يان ناوى ئه و شاعيرانه ده هينى كه له بوارى شيعردا بۆ حاجى سه رمه شقن و له ناو ئه وانه شدا (نالى) سه رده سته ى شاعيرانه، كه يازده جاران ناوى هاتوو. به م پيه تيروانينى حاجى بۆ شيعر په يوه سته به تيگه يشتنى ئه و له كات، به تاييه تيش كاتى ئىستا.

به پى ئه و تيگه يشتنه، كاتى (ئىستا) كاتى (نه قدينه) و كاتى (فورصه ت) و كاتى كرده و جولّه يه. مرؤف له ناو كاتدا بوونه وه ريكي چاوه رانكردوو و بيده سه لات، يان كائينيكى گرياو نيه به سه ر پابردودا، به لكو بكه ريكه، له هه نووكه ى بوونى خۆيدا ده ژى و بوونى

^{۲۹} ديوانى حاجى قادر: ل: ۳۵ و به ره و دوا.

خۆی به هۆی کرده که یه وه له (حالی نه قدینه) دا دهسه لمینی. واته به هۆی کرده که یه وه ده بیته خاوهن ناسنامه، ناسنامه ی ئه ویش ئه نجامی هوشیار بوونی ئه وه به رامبه ر به کاتی ئیستا و ئیستاش ئه و کاته یه که تیایدا وه ک بکه ر ده ربکه وین و به مه ش ببینه خاوهن خودی خۆمان.

ئه و کرده یه ی که خود وه ک بکه ر له کاتی ئیستادا پپی هه لده ستی، بریتیه له دوور که وتنه وه له حیکایه ت و قسه ی بیسه ر و پا، واته بریتیه له به ره مه یانی فۆرمیک له زمان که ئه ویش زمانی شیعره . خود ته نیا له ناو زمانیکه تایبه تدا، خودیکه خاوهن ناسنامه یه و ئه م ناسنامه یه ش ئه وه یه که ده مینیته وه، یان پیویسته بمینیته وه، چونکه به لگه یه بۆ بوونی ئیمه له زه مه نی خۆماندا. شیعری (خانی و نالی) ش له و بابه تن و حاجی ده یه ویت له ریگه ی به ره مه یانی شیعره وه، بیته خاوه نی هه مان ناسنامه ی ئه وان:

ئه مانه زاده یی ئه فکار و خوشه ویستی منن
ئه گه ر قه بیح و که ره بن، ئه گه ر شه ل و ئه عما

(دیوان ل: ۳۶)

وای بخوینن له وه جه ی موحتاجی
وابزانن به خۆیه تی (حاجی)
هه م په واجی بده ن له هه ر لاوه
تی نه گه ن مردووم، بلین: ماوه

(دیوان ل ۲۰۹)

له راستیدا ئه وه نده ی حاجی قادر له (ئیستا) ی خۆیدا ته ماھی له گه ل شاعیرانی سه رده می خۆی و پپیش خۆیدا ده کات، ئه وه نده خۆی له هاوسه رده مه کانی به نزیک نازانی و په خنه یان لیده گری و ئامۆزگارییان ده کا به وه ی که قه در ی زمان بزائن و شیعری شاعیران بپاریزن:

وونی مه که ن وه کو ئاتاری (نالی) ی و (کوردی)

(دیوان ل ۳۶)

ئیتتیفاقه ن ئیتتیفاقم بوو له گه ل (نالی) وه کوو

تاجیر و گه وهه ر له گه ل گه وهه ر فڕۆش و موشته ری

(دیوان ل ۱۴۵)

سه د قوبه یی خه ور نه ق و سه ددی سه که نده ری

ناگاته به یته کاو لی (نالی) و مه کانه تی

(دیوان ل : ۱۵۸)

کورده کی کۆبی - که وته وه یادم

پیم گوت: ئایا چلۆنه ئوستادم؟

.....

واقیعه خزمه تی له بۆ خوايه

چ ده بوو گه ر به کوردی نه بوایه

هه ر که وای گوت، وه ها موکه دده ر بووم

وام ده زانی که وا له دین ده رچووم

گوتم: ئیستاش له سه ر که ری ماوی

چابوو مستم نه دا له نیو چاوی

(دیوان ل: ۲۴۰)

شيعر بۆ حاجى زادهى بېرو خوشهويستيه بۆ زمان، نهك بۆ هاو زمانان،
 هاو زمانان قه درى شيعر نازانن، ههروهك چۆن قه درى شيعرى
 شاعيرانى پيشووتريشيان نه زانى و ونيا نكردن. ئەمه جگه له وهى
 ئەهلى زه مانه به گشتى له لای حاجى، خه لگانىكى نه زان و گيلن و بۆ
 گه يشتن به به ههشت عه قلى خۆيان ته سليمى ئەو كه سانه كردوو كه
 جگه له ته مبه لى هيجى ديكه فيرى مرؤقه ناكهن، به بى ئەوهى بزنان كه
 بۆ چوونه (جهننهت) ته مبه لى و پيش بهردانه وه، دادى كه س نادات:

**ئەهلى جهننهت، نه شوان و گاوانه
 صاحيبى فهنن و عيلم و عيرفانه**

**هه رچى بى به هرهيه له كه سبى كه مال
 ده بته ده رويش و مارگر و حه ممال**

.....

**كوردى ئيمه نه زان و پاشكه وتن
 پيكه وه پووش و ناگر و نه وتن**

.....

**لى گه رى قه ومى تو هه موو مارن
 دزو حيز و پياو كوژ و هارن**

(ديوان ل" ١٨٧، ١٨٨، ١٩١)

كه واته حاجى له هاو زمانان و هاوسه رده مه كانى توورپهيه، چونكه له
 ريگه و نكردى شيعره وه، ناسنامهى خۆيان ونكردوو. له كاتيكدا
 ستايشى ئەوانه و هكو (خانى و نالى) دهكا، كه له سه رده مانىكى تردا
 ناسنامهى خۆيان له ناو شيعردا به رجهسته كرد و به مهش هه م خۆيان

و هه م زمانى ئيمه يان له شالاهه كانى ده سه لائى بېرچوونه وه پاراست.
 ليره شه وه ده توانين بلين: له روانگهى حاجى قادره وه هاوسه رده مى
 مه رچى هاوانسانمەبى نيبه. چونكه زۆرن ئەوانهى له سه رده م و كاتى
 شاعيردا ده ژين و خافلن له ئيستاي خۆيان و له قسهى بى سه روپا
 زياتريش، هيجى تريان له ده م نايه ته ده ر. ئەوان مانا به رهه م ناهين
 له زماندا، به لكو زمان وهك هۆيه كى كات به سه ربردن مه سه رف
 ده كه ن، بۆيه ناسنامهى ئەوان جياوازه له ناسنامهى حاجى كه له
 ئەنجامى ئاماده بوون له دۆخى (ئيستادا) به رجهسته بووه و ئەم
 ئيستايه ش ئيستايه كى شيعرييه. واته له فۆرمىكى تاييه تى زماندايه.
 به مجۆره ش كاتى ئيستا بۆ حاجى ئەو كاته نيبه كه هه موومان وهك
 كورد تيايدا ده ژين، به لكو ئەو كاته يه كه ئيمه هاوانسانمەين. كاتى كه
 شيعر ناسنامهى ئيمه يه. ليره شه وه تيده گه ين بۆچى ستايشكردى
 ئيستا، يان كاتى هه نووكه له لاي حاجى هاوته ريبه به ستايشكردى
 شيعر و شاعيران. چونكه شاعيره كان هاوكاتى ئيمه ن و هاو زمان و هاو
 ناسنامه مانن، نهك هاوسه رده مه كان. حاجى به باشيبى ده ركى به وه
 كردوو، ئەوهى ده مينيتته وه شيعره و فۆرمى شيعريانەى زمان
 به رجهسته كهرى ناسنامهى مرؤقه له ئيستادا. بۆيه ئەگه ر حاجى
 بيه ويئ بمينيتته وه، ده بيت بوونى خۆى وهك بكه ريك له ئيستاي ژيانى
 خۆيدا، به هۆى شيعره وه بسه لمينى و خۆى بخاته پيزى ئەو
 شاعيرانەى كه ويپراى تيبه رپينى سه رده مه كه يان، كه چى هاوكات و
 هاوانسانمەى ئيمه يشن له ئيستادا. به م پيبه ش ئاشكرا ده بى كه گه مه
 و شه ر و هه ستيا ريبى حاجى به رامبه ر به كات، نه له ترسى مه رگه، به لكو
 له پيناوى شيعر و زماندايه وهك ئەو بوارهى كه مانه وه مان بۆ

دهسته بهر دهکا و ناهیلّی له گه لّ تیپه پینی بی ئەمانی کاتدا ون و نغرو
ببین.

وهلی ئایا به راست ئه و خهسله تانه چین له شیعردا که ناهیلّیت مروّ
بکهوئته خانهی له بیرچوونه وه و ئه و هیزه چیه له زماندا وادهکات
ببیته هیژیکی بهرنگاری له ئاست (زهمه ن) دا؟

بو وه لامدانه وهی ئه م پرسیارانه هه ولده دهم له خهسله تهکانی زمان و
زمانی شیعی، وهکنه وهی حاجی باسیان دهکات، بدویم. ئەمه ش بو
ئه وهی تیبگهین که تیگه یشتن له کات نهک هه ر په یوهسته به
ناسنامه وه، به لکو په یوهستیشه به تیگه یشتن له تواناکانی زمانه وه،
به تایبه تیش زمانی شیعی.

شيعرهکانی ئەم شاعيره شايهتی ئەم بۆ چوونه دەدەن. خالی جياکاره له نيوان حاجی و شاعیرانی پيش خوی هەر له پووی چه ندايه تيبه وه نييه، به لکو هوشياریی ئەو به رامبەر به زمان پرهه نديکی چۆنايه تيش وهرده گری. ئەگەر بۆ شاعیرانی پيش حاجی، زمان ته نيا هۆکارێکی دهرپرين و جوانکاریی شيعر و خۆسه لماندنی زمانى كوردی بوييت وهك زمانى پيراويزى له ئاست و هاوشان به زمانه دسه لاتداره كانى وهك فارسى و عهره بى و توركى، ئەوه له لای حاجی، وپراى ئەو خهسلهت و ئەركانهى زمان، پرهه نديگه لى جياوازتریش و ئەركى زۆر زياتریشى دهكه ویتته سه رشان.

دهتوانين بوونی زمان له لای حاجی بکهينه دوو لوق، واته زمان له تيروانينى ئەودا دوو ئاست به خويه وه ده گری: ئاستى گشتى و ئاستى تايبهت. ئاستى گشتى زمان، ئەو ئاسته يه كه هاو زمانان و خه لك، كورد و كۆيى و سلیمانى و. له ژيانه پۆژانهى خوياندا به كارى دههينن. به هۆيه وه له يه كتر حالى ده بن و زۆر جار انيش قسه ي بى سه روپای پيده كهن، له بابته ئەو قسانه ي كورده كۆييه كه سه بارهت به زمانى كوردی به حاجی قادریان ده لیت^{۲۰}. ياخود له بابته ئەوانه ي خويان به (ئوستادى فارسى و تازى) ده زانن و ده يانه وى له سه ر حيسابى زمانى كوردی ببنه (فه خرى رازى):

ئاخر ئەم عه قله يان هه بوو بۆيى

گه ر سوليمانى يه وه يا كۆيى

^{۲۰} ديوانى حاجى، ل: ۲۳۹-۲۴۲.

خهسلهته كانى شيعر، دسه لاتى زمان

له م بركه يه دا هه ولى من بۆ ئەوه نييه تيوره كانى زمان و فهلسه فهى زمان به سه ر بکه مه وه، يان بيانکه مه هۆكارى بچاوپوونى بۆ تيگه يشتن له شيوازى دهر ككردنى حاجى قادر بۆ زمان و زمانى شيعرى. به لكو دمه وى بزانه چاوه پروان يه كانى حاجى له زمان چين و زمانى شيعر له لای ئەم شاعيره چ توانايه كى هه يه و خهسلهته كانى كامانه ن. به مانايه كى تر، دمه وى ئەو سنووران بناسمه وه كه حاجى له چوارچيوه ياندا هوشيارى خوى به رامبەر به زمان دهرده پرى. هه لبه ته به پيوستى ده زانم ئەوه به يادى خوينه ر به يئمه وه كه حاجى قادر له شيعرى كلاس يكى ئيمه دا يه كه م شاعير نييه باسى له زمان و زمانى شيعرى كردبى و له و ده لاقه يه شه وه هوشيارى خوى له ئاست زمان و دسه لاتى زماندا به يان كردبى. شيعرى كلاس يكى ئيمه نمونه گه ليكى به رچاوى سه بارهت به هوشيارى شاعيرانمان له سه ر زمان تيدا يه و پيشينه ي ئەمه ده گه رپيته وه بۆ شاعيرانى مه زنى وهك (جه زيرى، خانى و مه وله وى و ئەوانيتر و له گه ل نالىي شاعيريشدا ئەم هوشيار يه ده گاته پله يه كى زۆر به رن). وه لى ئەگه ر له لای ئەم شاعيرانه، جگه له نالى، بير كرده وه له زمان له چوارچيوه ي چهنده به يت و نيوه به يتى تپه پرى نه كردبى، ئەوه له لای حاجى زمان و هوشيار يه به رامبەر به زمان ده بيتته پوژه و به شى كى زۆرى

بوونه ئوستادی فارسی و تازی

تا گه یشتن به فه خره که ی رازی

(دیوان ل: ۲۴۱)

زمان له لای ئەمانه ئەو زمانه یه که له خانه قا و ته کیه کاند، به ناوی شه ریهت و ئاییندارییه وه، خه لکی فیڤی (ته مبه لیکردن، رموز و راز و نیاز) ده کات و ئەوانیتریش، واته غهیره مسولمانان له سه ر ئاستی (گاوریوون، هیندبوون و جووله که بوون) پۆلین ده کات. زمانی ئەمانه زمانی زیکر و دووعایه، زمانیکه له مرؤفدا پۆچی ملکه چی، پیاکاری و چیژپه رستی و ته ماعکاری به رهه م ده هیڤی. ئەم زمانه به رجه سته که ری دۆخی بیر کردنه وه و تیڤامان نییه و هزر له زمانیکی وه هادا پووناکی به خش نیه. ئەم زمانه نامان گه یه نی به پۆشن گه ری:

شه ریهت گه ر بزانی یا نه زانی

وه کو که ر ده چنه بن باری گزانی

(دیوان ل: ۲۵۸)

وه نه بی ئەم ته نه ئاستی زمانی خه لکه ئاساییه که و شیوازی ژبانی ئەوانه بیټ که له په نجه ره ی خانه قاوه ده پروانه جیهان. به لکو ئەم هه مان ئاستی زمانیشه له لای (عوله ما) کان و ئەوانیش له زمانی خۆیاندا هه مان نه زانی به رهه م ده هیڤنه وه که دژی دینامیه تی زمان خۆیه تی و بیئاگایی لیده پژی، وه کئه وه ی حاجی باس له پسپۆره ئە کادیمییه کان و پۆشن بیرانی ئە مرؤمان بکات:

یه کسه ر عوله ما درشت و ووردی

ناخویننه وه دوو حه رفی کوردی

ئوستادی خه تن له ئەم سیانه

وه ک دی له زوبانی خۆی نه زانه

(دیوان، ل: ۲۶۳)

ئەم ئاسته له زمان له سه ر پرنسیپی چه قبه ستن و دووباره کردنه وه کار ده کات. توانای تیپه پاندن و نه ریتشکینی نییه و ریگیشه له به رده م گه شه ی «خوینده واری و کیتابه ت». ئەم زمانه «نه ته رجه مه ی پیڤه کری» نه توانای ئە وه ی هه یه «ئه سراری کتیبی خه لقی تر» ئاشکرا بکات. زمانیکه مه سره ف ده کریت و به رهه م ناهینی، هه ر بۆیه ش ئەم زمانه زمانی هۆشیار کردنه وه نییه و بیئاگایه له تیپه پرینی کات و بیټوانایه له به رجه سته کردنی ناسنامه دا. ئەمه زمانی ملکه چییه و قاموسه که ی پره له و وشه و ده سته واژانه ی مرؤف بچوک ده که نه وه، فیڤی ئە وه ی ده که ن خۆی به (غولام) و (نۆکه ر) و بزانی و به «قوربان قوربان» شوینکه وته ی ئە وانیتر بی، که ئە مه ش ده بیټه هۆی ئە وه ی پۆچی کۆیلایه تی تیڤا بجه ملئیت. هه ر ئەم پۆچی خۆ به کۆیله و که مزانییه شه وایکردووه هاو زمانه کانی حاجی له ناو خۆیاندا دوژمنی یه کتر بن و بو ئە وانیتیش ببه گزیر و سه پان و نۆکه ر و بوونی خۆیان له بوونیکی سه ره به خۆوه بچووک بکه نه وه بو سه ر ئاستی بوونیکی شه رمانه.

با چه ند نمونه یه که له شعره کانی حاجی به یڤینه وه، که ریگه ی ئەم جوړه خویندنه وه یه مان بو ئاسان ده که ن:

هه ر کورده له به ینی کوللی میلله ت

بی به هره له خویندن و کیتابه ت

بیگانه به ته رجه مه ی زوبانی

ئەسرارى كىتئىبى خەلقى زانى

مىللەتى بى كىتئىب و بى نووسىن
غەيرى كوردان نىە لە پووى زەمىن

(ديوان، ل: ۲۶۳ - ۲۶۴)

مىللەتئىش ھىند كەرن وەكو جاران
دەستيان ماچ دەكەن، دەلئىن: قورىان

(ديوان، ل: ۲۱۴)

قەيد و تەذىبىب و شەرع و حاشىيەكان
بوونە سەددى مەعارىفى كوردان

(ديوان، ل: ۲۲۷)

عولەمامان بە قولى بى سەرۇپا
پاكى خنكا لە بەحرى ووشكى ھەوا
صنەتئىك فېر نەبوون لە پاش تەحصىل
سەيرى چۆن بۆ مەناھى بوونە دەلىل

(ديوان، ل: ۲۳۶)

بۆ ئەمىرانى غەيرە دەبنە گزىير
نەك لە خۆيان يەككىكى بېتتە ئەمىير

(ديوان، ل: ۲۳۷)

حاجى قادر لە بەرامبەر ئەم دۆخەدا، لەلايەكەو، خەم دەخوات،
غەزاب دەكىشى و دەپەيوى لە ھۆكارەكانى تىبگات و كوردان ھاندەدات
لەو بارودۆخە خۆيان رزگار بکەن:

من لەغەمخوارى ئەم قسانە دەكەم

وەرئە پەشمە لەلام ھەموو عالەم

(ديوان، ل: ۲۱۴)

دەفەرمووى ئەم عەزابە بۆچ دەكىشى
چ مەلزومە ئەگەر چاوت نەيئشى

(ديوان، ل: ۲۳۰)

لەلايەكى دىكەشەو، حاجى لە دژى زمانى كۆيلەيى و نەرىتپەرستى و
ئەو زمانەى كە لە ناخى مرؤفدا «بى شعورى و گىژ و ويژى» دەچىنى
و وايان لىدەكات بىنە «موتىعى لۆتىسى خويپرى و ھەرزەبىژ»^{۳۱}، كار
دەكات بۆ ھىنانە ئاراي زمانىكى تر. زمانىك تواناي دەقشكىنى و
تپەپراندنى ھەبىت لە ھەموو ئەو رېگرانەى كە لە بەردەمىدان و ناھىلن
مرؤفى كورد بەرەو پۆشنگەرى پروات و لە ھەرزەبىژى رزگارى بىت.
ئەم زمانەى حاجى كارى پى دەكات، ئاستىكە لە زمان كە دەرك بە
گۆرانى زەمەن دەكات و بارگاويى بە خەون و پوئيا. زمانىكى فرە
پەھەندە و چەقبەستوو نىيە و دىنامىكانەيە.

ئەمە ئاستى دووھەمى زمانە، زمانىكى تايبەتە و زمانى ناسنامە و
خۆسەلماندن و مانەوہيە. ئەمە زمانى شىعر و شاعىرەكانە، يان
پاسترە بگوترى: ئەمە ھەمان زمانە كە زەينى شاعىرانى بۆ بەرجستە
كردووين و شىعرەكانىشيان گەواھى ئەو دەدەن كە ئەوان لە (كاتى)
خۆياندا ژياون و ئاگا بوون بەرامبەر بەو جىھانەى تىيدا ژياون. ئىمە
بەھوى ئەم ئاستە لە زمانەو، لەگەل ئەواندا دەچىنە پەيوەندىيەو،
لە كاتىكدا ھەزاران كەس ھاوسەردەمى ئەوان بوون و ئىستا ئىمە

^{۳۱} ديوانى حاجى، ل: ۲۳۱.

ناتوانین په یوه نډییاڼ پپوه بکهین، چونکه شوینده ستیکیان بۆ به جی نه هیشتووین و مردوون. شاعیر ده توانی له یهک سهرده مده له گه ل هاوزمانه کانیدا بژی، به لام مهرج نییه هاونا سنامه یان بیټ. چونکه زمانى هاوسهرده مه کان زمانیکى گشتى و پره له قسه ی بى سهروپا، که نیشانه ی بیئاگایى نه وانه له ئاست (ئیستا) ی خویندا. شاعیر به هوی زمانه تاییه تیه که ی خویه وه، هم خوی له هاوسهرده مه کانى دابر و جیا ده کاته وه و هم له سهرده مه کانیترا خوی به رجه سته ده کاته وه و ده بیټه هاوزمان و هاونا سنامه یان. خوی له هاوسهرده مه کانى دابر ده کات چونکه نه وان زمان ته نیا له ئاستى مه سره فکردنى ووشه کاندا به کار ده هیئن وچاوه پروانییه کی تاییه تییاڼ له زمان نییه. له کاتیکدا حاجى قادر وهک شاعیرانى سهرمه شقى خوی، به وهى که له سهرده م و کاتى ئیستای خویدا ناماده یی هه یه و هووشیاره به م ساته وهخته، نه وه هه موو ره هنده کانى ئیستاش له زماندا به رجه سته ده کات. زمان بۆ حاجى ده بیټه ئامانج، هه ر بویه ش نه و زیاتر له (۴۵) جار له شیعره کانیدا باس له شیعر و زمان ده کات و زیاتر له (۲۵) بابته ده ست نیشان ده کات که هه موویان نه و بابته تانه ن حاجى چاوه رپى ده کات له شیعر و زماندا ناماده ییاڼ هه بیټ. هه موو نه و چاوه پروانییه حاجى له زمانى شیعر، چاوه پروانى واقعیانه ن و سیمایه کی زیندووی ئیستای ده دهنه زمان و شیعر، که له زور پوه وه جیاوازن له و خه سلته تانه ی که له زمانى هاوسهرده مه کان و مه سره فکه رانى زماندا هه ن و پرپ له ده رپینى ناواقعیانه و خورافیانه. به وجوره ش، حاجى به بارگاو یکردنى زمان به کیشه و بابته کانى (هه نوکه)، زمان له کوټ و به ندی بابته کوټه کان رزگار

ده کات و زمان ده کاته زمانى بۆ ئیستا، یان ده یکاته زمانى ئیستا و به مه ش ده سه لات بۆ مرؤف ده گه رپته وه تا به هوی زمانى ئیستا وه، به جوړیک ته عبیر له جیهانى خوی بکات، که ته عبیر کردنى خودیکى هووشیار و خاوه ن ناسنامه بیټ، نهک خودیکى ملکه چ و ترسنوک و بى ناسنامه.

بۆ ئاسانکردنى کارى خوینهر ده مه ویت له رپگای دوو پو لپنکردنه وه هه م بابته کان و هه م نمونه ی نه و شیعرانه ی حاجى که تیایاندا باس له زمان و شیعر ده کات، بخه مه پيش چاو. ده مه ویت نه وه ش بلیم که به هیچ جوړیک نه بابته کان و نه نمونه شیعریه کان، هه موو نه و بابته و نمونه نین که له دیوانه که ی حاجیدا هه ن. بوی هه یه له رپگای توپزینه وه ی وورده وه، گه لى بابته و نمونه ی تر بدوزینه وه که هه موویان جهخت له سه ر نه و چاوه پروانى و خه سلته تانه ده که نه وه، که حاجى پپی وابووه خه سلته تی زمانیکى زیندوون و بابته تی شیعرن. به مکاره ش نه و هیچى نه ده کرد له فراوانکردنى پانتایى زمانى شیعرى و دارپشته وه ی پیناسه یه کی دی بۆ زمانى کوردی، زیاتر.

پۆلینکردنه كان

(بابه ته كان و خهسله ته كانی زمان و شعر له لای حاجی قادر):

به پیتی ئەم پۆلینکردنه بۆ بابته كان، یان خهسله ته كانی زمان و زمانی شیعری، ده توانین بلین: زمان به گشتی و زمانی شیعری به تایبه تی له لای حاجی قادر، (پیکهاتوه له:)، یاخود (سووده كانی ئەمانه ن:) و ئیمکانیه ته كانی ئاوا و ئاوان و سنووره كانی برییتن له ..).

حاجی به هۆی ئەو په یوه ندییه زۆرانه ی له نیوان زمان و زمانی شیعری و ئەو بابته تانه دا، ده سنیشانیان ده کات، ده لاقه و بواری فراوان له بهردهم زماندا ده کاتوه و ده یکاته زمانی ژیان و له چه قبه ستوویی پرزگاری ده کات. سه ره تا بابته ته كان و پاشان نمونه ی شیعره كان ده نووسمه وه.

بابه تی شانازیکردن به شیعره وه:

هه تا له خیططه یی بیگانه فه خری پتوه بکه م
له بهینی زومره یی ئە حیاو و مه جمعه ی مه وتا

(۳۶ل)

بابه تی زمان هه له و خه تا ده کات:

له پاش ئەوه ی که ته صیحه و موتاله عه ی بکری
به یادی من له بهری که ن له روویی میهر و وه فا

نیه له مومکینی ئیمکان خه تاو و سه هوی نه بی

(۳۶ ل)

بابه تی په یوه ندی شیعری و خوشه ویستی:

ئهمانه زاده ی ئە فکار و خوشه ویستی من
ئه گه ره بیح و که ره بن، ئە گه ره شهل و ئە عما

(۳۶ ل)

بابه تی زمان و رهوانییژی:

مه لئین فه صاحه تی کوردی به فارسی ناگا
.....

به لاغه تیکی هه یه، هه یچ زووبانی نایگاتی

(۳۷ل)

شه هسواری به لاغه تی کوردان
په ککه تازی فه صاحه تی بابان

(۲۱۹ ل)

بابه تی شیعری و زیو و دراو:

به لام ئەوانی که سه پرانی زیو و زیوی قسه ن
به شه ره وایی ده زانن، چ سکه بیکه ره وا

(۳۷ ل)

له لای ئەریابی خۆی بۆ قه در و قیمه ت
خه زینه ی گه وه ره و کیسه ی دراوه

(۱۰۶ ل)

خه زنه بیکه به ییتی من، دوو میصره عم داخستوه

(۱۳۰ ل)

به ئوممیدی دوسی دانه یه حاجی
به هرزانی دها دووپی گران

(ل ۱۴۸)

نیسته خه لقی له حه سره تی ده من
به یته کانی له زیو زیوو ده گرن

(ل ۲۱۷)

بابه تی زمان وهستان، سنووری زمان و ورینه ی زمانیی:
گه لی قسه م له دلا بوو، حیکایه تم مابوو
که چی له به ختی که چم خامه نووکی لی ره شکا

(ل ۳۷)

داستانی هجری من شه ری به نووسین ناکری
پیته ده لیم: چونه نه گهر چاوم به چاوت که وته وه

(ل ۱۲۷)

با بلین: نه م شیتته قه چه مردووه
چهند وه پیوه، چهند ورینه ی کردووه

(ل ۲۰۴)

سه د قائیمه و قه صیده، که س نایکری به پولی
پوژنامه و جهریده که وتوته قیمه ت و شان

(ل ۸۸)

غهره ز ده ست خه ططی تویه، ناعیلاجی
بلا مه عنای نه بی وه ک به یتی حاجی

(ل ۲۴۸)

نه قدی عومرم به غه زهل داو و دوکانم دانا

هیچ که سی نه یکری، ترسام له پزین و له خوران

(ل ۲۶۷)

بابه تی ده سه لات و فه رمانی زمان:

بو چی (حاجی) نه خوینی وه ک تووتی
نه م زوبانه هه زاری خسته قه فه س

(ل ۶۷)

شیر و قه له م شه ریکن له م عه صره دا، دریغا
شیرم قه له م تراشه و کالانی به قه له مدان!

(ل ۸۷)

له قافیله شوعه را عیبه لابه دن، نه م ما
به یادی چاوی نه من، لاده ده م به مه خصوصی

(ل ۱۶۲)

به شیر و خامه ده ولت پایه داره
نه من خامه م هه یه، شیر نادیاره

(ل ۲۵۴)

بابه تی شیر و کارتیکردنی زمان:

هه رکه سه کی که سه، ناکه س نیه، حه رفیکی به سه

(ل ۸۳)

به ئومیدی نه ثه ری حوسنی ره زا ده چنه ولات
شیره کانم که سه راپا وه کوو خوم بی سه روپا

(ل ۸۴)

به پته كان عییبی مه کن خوار و که چن
مه قصه دم: له م به ندو باوه ده رچن

(ل ۲۰۵)

بابه تی شیعر کردنه دیاری، داخوازی کردنی شیعر و به ئەمانهت بوونی شیعر که له
نهوه یه که وه یان له که سیکه وه دهر پته نهوه و که سیکه تر:

چونکه توحفه لازمه هر کهس له غوربته بیته وه
به م دوو فهرده من قه زای سه د گۆنه توحفه م کرده وه

(ل ۱۱۸)

خامه داخوازی ده کا ئه بکاری مه عنا، پیتی ده لئ:
پووسیاهی دووزمان، قه تعی سهرت کابینه

(ل ۱۲۶)

چهند غه زه ل بوون تازه بافتی کارگاهی موشته ری

.....

یه که یه کی هینایه دهر، گهردی که سادی ئی ته کاند
دایه من فهرمووی در یغا کهس نییه سه وداگری

(ل ۱۴۵)

بابه تی زمان و مانه وه به هو ی شیعره وه:

کتیب و ده فته ر و ته ئریخ و کاغه ز

به کوردی گهر بنوسرایه زوبانی

مه لاو و شیخ و میر و پادشامان

هه تا مه حشه ر ده ما ناو و نیشانی

(ل ۱۴۶)

(حاجی) یه شیعره کانی وه ک (کاوه)

پۆژی ده بینن دره فشی هه لداوه

(ل ۱۹۴)

وای بخوینن له وه جهی موحتاجی

وابزانن به خو یه تی حاجی

هم ره واجی بدهن له هر لاوه

تی نه گن مردووم، بلین: ماوه.

(ل ۲۰۹)

له سایه ی شیعره کانی وه ک فهره ی دوون

ده مینئ حاجی تا ده ورانی گهر دوون

(ل ۲۶۱)

زمان و زمانانی تر، زمان و ته رجه مه و نهینئ:

بو ته صیحه ی زوبانی کوردانه

شیعره کانه ده لیل و بوره انه

(ل ۲۱۷)

یا له گه ل فارسی چ فهرقی هه یه

بو چی نه وراسته، بو چی نه م که چه یه

(ل ۲۴۰)

کوردی ئاخر بلئ چی یه عییبی

هر که لامی حه قه نییه عییبی

(ل ۲۴۰)

بیگانه به ته رجه مه ی زوبانی

ئه سراری کتیبی خه لقی زانی

(ل ۲۶۶)

چا که ئیستا دهکا له بۆ کوردان
تهرجه مهی شەرع و ئایه تی قورئان

(ل ۲۴۰)

بابه تی شیعر و حهقیقهت، ئاین و یهزدان و زمان:
بهی تی من چونکه که لکیان دهگری
له غه ری بی و بی که سی ده مرئ

(ل ۱۹۰)

به قسه ی چا که ده ستیان ده گرم
تهرکی ناکه م به لومه تا ده مر م

(ل ۱۹۱)

مه علومه بۆ چی حاجی مه دحت دهکا به کوردی
تاکه س نه لئ: به کوردی نه کراوه مه دحی باری

(ل ۱۴۴)

مه فهومی درو حه دیثی سه حیح م له به یته کا
جئ کرده وه، نه زه ر بکه کوردی و فه صاحه تی

(ل ۱۰۷)

بابه تی زمان و یه که خستن، زمان و نه زموون، مه عنا، شیعر و هه مه ره نگئ:

ئه گه ر کوردئ قسه ی بابی نه زانی

(ل ۱۴۶)

بینه یه که له ته علیم و له نوسین
جل و بهرگ و زوبان و په سم و ئاین

(ل ۲۳۳)

قسه یئکم هه یه ده یکه م، مه لئ بی ته جره به یه

با وجودی ئه ری نادانه له لای وه که مه یه

(ل ۱۴۰)

شیعره کانم که غه ری بی وه تن و نه وسه فه رن
وه ره بیخوونه وه ئه م نو قته، شه وایئکی هه یه

(ل ۱۱۹)

ئه م قسه ی ئیستا عه ی بی لئ ده گرن
ئه و ده مه ش دئ ئیوه بۆی ده مر ن

(ل ۲۱۴)

نالی ئوستاده کی گه لئ چابوو
خضری ئابی حه یاتی مه عنا بوو

(ل ۲۱۹)

ئه مه ش ده لیله له ته ئئیری مه رثیه ی که گوتم:
چوار زوبانی تئدایه قه صیده یی په نگین

(ل ۹۸)

ئەنجام

ئايا دەبىت كات بۇ حاجى قادر، كە مەلایەكى ئەم كوردستانە و دەربەدەرىكى ھەندەرانى سەدەى نۆزدەھەم بووہ لە قەلەمپەوى عوسمانىدا، بووبىتە بابەتیک بۆ بىرکردنەوہ؟ ئايا حاجى پىشئەوہى دەست لە سەر قەلەم دابگرى، لە زەينى خۆيدا بىرى لەكات و تىپەپىنى كات لە ژيانى خۆى و ميللەتەكەيدا كردۆتەوہ؟

مىژووى ژيانى كورد لەو سەدەيەدا سەبارەت بەم پرسىارانە شتەكىمان پىدەلى و دەقى ئەو شىعرانەى حاجى پاش بىرکردنەوہ نوسىونى، شتەكى ترمان بۇ ئاشكرا دەكات. مىژووى ھاوسەردەمى حاجى، باس لەو واقىعە تالە دەكات كە كورد ھەم بەدەستى خۆى و ھەم بە پلانى بىگانە، ميللەتەك بووہ بەش بەش و نا ئاسوودە و زامدار. ئەم ميللەتە لە ھەژارى و بىدەرەتانىەكى بىئى نمونەدا ژياوہ و نەخویندەوارى و دواكەوتن ھەموو توانايەكیان بۆ بىرکردنەوہ لە خۆى و لە بوونى خۆى لە ناو مىژوودا، لىسەندۆتەوہ. لە لایەكى دىكەوہ، ھىزە سىياسى و كۆمەلایەتییەكانى ئەوساى كۆمەلگای كوردى، ئەوئەندە دواكەوتوو بوون و ناكۆكییە نىوخۆییەكان ئەوئەندە زۆربوون، كە بۆ ساتىكیش نەپەرژاون بىر لە ناسنامەى خۆيان بكنەوہ و كۆمەلگاكەيان بەو جۆرە پىكبخەن، كە سوودى خۆيانى تىدابىت. ئەو ھىزە كۆمەلایەتییانە ئەوئەندەى لە پەروەردى دەروونییەوہ سەركوت كراون و ئەمەش بەرەو خۆ بەكەمزانى و خۆ بچووكردنەوہى بردوون، ھەروەھا ئەوئەندەى لە پەروەردى سىياسىيەوہ چەوساوەتەوہ و ملكەچكراون و ئەمەش بىدەسەلاتىكردوون، ئەم دوو فاكتەرەش ئەوئەندەى ھانىداون بۆ خۆ

گونجاندن، ئەوئەندە ھانىى نەداون بۆ خۆدۆزىنەوہ و خۆ دورستكردن. بۆيە ناكرى لە ناو ئەم بارودۆخەدا مەروۇق بىرى لە كات و سەردەمى خۆى كردبىتەوہ. زەينى مەروۇقى كورد لەو سەدەيەدا، زەينىتەتەكى چەقەستووہ و سەرقالە بە خۆ گونجاندنەوہ، نەك بە ژيان لەناو گۆرانكارىيەكاندا. كەچى بە شىكى دىارى شىعرەكانى حاجى، بە پىچەوانەى ئەم سىياسەتى خۆگونجاندنەوہ، باس لە گۆران و تىپەپىنى خىراى كات و ژيان لە ھاوكاتىدا، دەكەن.

ئەوئەى من بە (كەشەى كات) لە لای حاجى قادر باسى دەكەم، نە لەئەنجامى توپۆزىنەوہيە لە ژيان و ھەلومەرجە كۆمەلایەتى و مىژووى سىياسى و كۆلتورىيەكان، بەلكو لە ئەنجامى توپۆزىنەوہيە لەئەو دەقانەى كە نىشانەى بىرکردنەوہن لە كات لەلای شاعىرە ھەستيارەكەمان. من باس لە كات دەكەم وەكئەوہى لە دەقەكانى شاعىرەيكدا بەرجەستە بووہ، كە ئەو شاعىرە بەشىكى زۆرى تەمەنى خۆى لە ئاوارەيى بە سەربىرەو ھەر لەوئىش كۆچى دوايى كرد. حاجى نمونەى تەواوى ئاوارەبوونى كوردىيە لە سەدەى نۆزدەھەمدا و قەدەرى ھەر ئاوارەيەكیش ئەوئەيە كە زۆر بىر لە كات و بەسەرچوونى كات ولە كاتدا ژيان بكاتەوہ. پەنگە ئەوہ خەسلەتەكى زەينىتەتى تاراوگە و ئاوارەيى بىت، كە لە ناو مىژووى ئاوارەبوونى خۆيدا، (كاتى خۆى) دەستنىشان بكات و بەھۆى بەرھەمەكانىشىوہ پىمان بلى: من لەم كاتەدا ژيام و ئەمە بوو ئەو (ئىستا)يەى منى تىدا بەرجەستە بووم.

بەپراستى حاجى بەرجەستەبووى كاتى خۆيەتى و شىعرەكانىشى بەلگەى ئەمەن و دەكرى ھەندى ئەنجاميان لىوہ بەدەست بەپىنرى:

یەكەم: حاجی جیاواز بیر له کات دەکاتەو و کات بۆ ئەو نه کاتی ناو میتۆلۆژیاکانە، که «پووداوی یەكەم» تیايدا بالادەستە و ئەمەش کاتی «رابردوو»ە، نه کاتی فەیلەسووفەکانیشە که بۆ یەكێکیان کات جولە ی گەردوون و ئەستیرەکانە و کاتیکی دروستکراوه (ئەفلاتون)، نه ئەو کاتەیشە که هەرگیز دەستی پێنەکردوو و هەرگیزیش کۆتایی پێنايەت (ئەرسۆ). حاجی له جولە ی سروشت پادەمیانی و بەمەشدا هەست بە گۆرپان دەکات و گۆرپانیش بە نیشانە ی تێپەڕینی کات لیکەداتەو. بەلام هەمیشە بۆ ئەو (کات) کاتیکی مرۆفانە ی و پەيوەندی هە یە بە ئەزمونی ژيانی مرۆفەو له ناو واقعییکی دیاریکراوا. بۆی هە یە رهگەزی ئەفلاتونیانە و ئەرسۆییانە له تیگە یشتنی حاجیدا بۆ کات بدۆزینەو، بەلام دواجار کات له لای حاجی له یەك دۆخدا سەقامگیرە که ئەویش کاتی (ئێستای مرۆفییکی هۆشیارە) بەرامبەر بە هەنووکە ی خۆی.

ئەم خالەش حاجی جیا دەکاتەو له بۆچوونی تیۆلۆژیانە ی قەدیس ئاگۆستین که پێی وابوو کاتی (ئێستا) زەمەنی یەزدانە و تەنیا ئەو له «ئێستای ئەبەدی» خۆیدا بوونی هە یە. بەلام ئەو خالە ی له (ئاگۆستین) وە وەریدەگیرین و یاری دەمان دەدات بۆ شیکردنەو ی تیگە یشتنی حاجی له کات، ئەو هە یە که بیرکردنەو ی مرۆف دابراو نییە لهو ئەزموونانە ی خود له میانە ی تێپەڕینی کاتدا، پێیاندا تێپەڕ دەبێت. ئەگەر ئەو ئەزموونانە بە شیک بن له پیکهێنەری ناسنامە ی ئێمە، ئەو چۆن دەکرێ ئێمە ئەزموون بە یە نه پێوهری ناسنامە مان له کاتی (ئێستا) دا، که ئیتر دووره له کاتی ئەزموونە کانمانەو، که کاتی رابردوو؟

دووهم: کات له شیعری کلاسیکی کوردیدا باسکراوه، بەلام له لای هیچ شاعیری هیندە ی حاجی قادر نه بۆتە پڕۆژە یەك بۆ بیرکردنەو. ئەگەر (نالی) جەمسەر یکی بیرکردنەو له کات بێت له شیعری کلاسیکیدا، ئەو کاتی سەرەکی له لای ئەو شاعیرە بریتییە له کاتی (رابردوو)، له باریکدا که جەمسەری دووهمی بیرکردنەو له کات، که حاجی قادرە، جەخت له سەر (ئێستا) وەك کاتی سەرەکی دەکاتەو و رابردوو بۆ ئەو (حیکایەتە). قسەکردنیش له بارە ی رابردوو هە، کات بە فیڕۆدانە، بەمجۆرەش چەندە نالی وەك شاعیر سەر مەشقە بۆ حاجی، که چی له بیرکردنەو یاندا له کات، لیکدی جیا دەبنەو.

سێیەم: کاتی ئێستا بۆ حاجی کاتی ژيانە له هەنووکە دا و کاتی (ئەم لایە نهك (ئەولا). بیرکردنەو له کات بابەتیکە بۆ مرۆفی زیندوو که هوشیارە بەرامبەر بە بوونی خۆی له کاتدا. چونکه له گەل مەرگدا مرۆف دەچیتە (ئەولا) و ئیتر کات بۆ مرۆف دەووستی و خۆ سەرقالکردن بەو هە ی له پاش مەرگ چی پوودەدات، بۆ ریزییە بەرامبەر بەو (ئێستا) یە ی که ئێمە وەکو بوونەوهری زیندوو تیايدا ئامادە ییمان هە یە.

چوارەم: تێرمان له گۆرپانەکانی ناو سروشت دینامیکی تی کاتمان بۆ ئاشکرا دەکەن. چونکه گۆرپان له سروشتدا، گۆرپانە له دۆخیکی تایبەتەو بۆ دۆخیکی کاملتر، له (غونچە) وە بۆ (گول) و ئەمەش

پیمانده لیت: دۆخی کاملتر هه میشه دۆخی ئیستایه و ئەمەش دۆخی کرانه وە و زیندویتییه.

پینجەم: ئەگەر دۆخی ئیستای کات کاملترین زەمەنی ئیمە بیّت بۆ خۆسەلماندن، ئەو زەمان و زەمانی شیعیری بەلگەن لە سەر ژيانی ئیمە لە ناو کاتی خۆماندا. ئەوانە زەمان مەسرهف دەکەن ناتوانن لە کاتی خۆیان (نیشانە) یەك دروست بکەن تا بیسەلمیئێ، ئەوان لە (ئیستا) یەکدا ژیاون، چونکە هیچ مانایەکیان بە ژيان نەبەخشیوه و بۆ زیاد نەکردوه. تەنیا شاعیرەکان و ئەوانە زەمانە دەنگی شاعیرانە دەبیستن دەتوانن مانا لە ژياندا بدۆزنەوه.

شەشەم: بۆیە شیعەر لەلای حاجی زادهی بیر و خۆشەویستییه بۆ زەمان، نەك بۆ هاوزمانان و هاوسەرەدمەکان. بۆیە هەیه هاوزمانان لە دژی شیعەر و شاعیران بن. هەر لەبەر ئەم راستییەشە هاوسەرەدمەکان «بەیتی مەدداح بە جان دەکپن» و «زەحمەتە قەدری بەیتی حاجی» بگرن. هەر وەها هاوسەرەدمەکان لەبەر ئەوەی بوونەتە خاوەنی پۆحیککی کۆیلە و ملکه چانە، ناتوانن لە پەيامی ئازادکەر و پۆشنگەرانی زەمانی شاعیران تیبگن. ئەوان ناسنامەیی خۆیان لە دەستداوه و ریگی پەيوەندی و گفتوگۆیان داخستوه. بۆیە لەلای حاجی **هاوسەرەدمی** نابیتە مەرجی **هاوناسنامەیی**. هەر لەبەر ئەوەشە ئەویش دەکەوێتە ستاییشکردنی هاوزمانەکانی (واتە شاعیرانی دی) و چاکی پەرخنەگرتنی تووند لە هاوسەرەدمەکانی بەلادا دەکا.

هەوتەم: ئەگەر بیرکردنەوه لە کات، ئەنجامی بیرکردنەوه بیّت لە خود، ئەو خود بە هۆی کردەوه یەكەوه دەتوانی بوونی ئیستای خۆی بەرجەسته بکات، کە کردەوی داھینانی زەمان و بەرھەمھێنانی شیعەر. بەلام شیعەر بۆ حاجی پیزکردنی وشە و دەستەواژەیی هاوکیش و قافیەدار نیە. بەلکو نیشانەییە بۆ بوونی کائینیکی هەستیار و هۆشمەند، کە پاش ئەوەی ژيان ئەزموون دەکات، ئەو نیشانەیی جیدەھیلێت تا نەوکانی پاش خۆی تیبگن ئەو چۆن لە (ئیستا)ی خۆیدا ژیا وە بەمەش خۆی بکاتە بەشی لە (ئیستا)ی داھاتوو). هەر لەبەر ئەوەشە حاجی چاوەروانیی لە شیعەرەییە و بەگەرانتی مانەوهی دادەنی لە بەردەم تیپەرینی بی ئەمانی کاتدا. ئەو چاوەروانییەش لە زنجیرەییەك بابەت و ژمارەییەك خەسلەتی جۆر بەجۆردا پۆلێن دەکات، کە هەموویان پانتایی شیعەر پزگار دەکەن لەو بابەتانەیی هەر لە زەماندا دەخریتە پوو، کەچی پانتایی ژيان تاریک و تەسك دەکەنەوه و ژيان بۆ مرۆف دەکەنە دۆزەخ.

لە کۆتاییدا، حاجی قادر جیاوازی بوو: لە میژووی میللەتە کەیدا بە شاعیریکی ئاوارە ناو دەبریت. لە میژووی ئەدەبدا بە شاعیریکی کلاسیک، لە ژيانی خۆیدا تەنیا و لە سەرەدم و کاتی خۆیشدا: تاقانە. وەلی ئەو هەمیشە بیرى لە لای کۆمەلگاکەیی بوو، بۆ ئەوانیتر دەژیا و خاوەنی ناسنامە و زەمانی شیعیری خۆی بوو. هەر بۆیەشە بەرگەیی تۆفانی سەرەدمەکانی گرت و خۆی لە سەرەدمی داھاتووکانیشدا بەرجەسته کرد. بگرە ناچاریکردن دەست لە «جەھالەتی» خۆیان بەرامبەر بە شیعەرەلبگرن و لە پوانگەییکی «وہحشیانە» وە نەپواننە بەرھەمەکانی:

به يته كان عه يبي مه كه ن, خوار و كه چن
مه قصه دم: له م به ند و باوه ده رچن
وه رنئ ئه م دونيايه نه فسي نه فسي يه
گر له بهر ئيوه نه بي, باكم چي يه?
من له توفانا بهري خوم ده رده كه م
وامه زانه دامه ني خوم ته ر ده كه م
ئيسنا هه رچيم پئ بلين عه يبي ني يه
چونكه ئينسان عيلمى غه يبي پئ ني يه
ئاخيري چي وه حشيه يه, مالى ده بي
جاهيليش نه ورژه دئ, حالى ده بي

(ديوان: ٢٠٥)

دووهم: به هه مان شیوه، ده توانین پابردووش دابهش بکهین به سهر دوو
لقد: پابردووی نزیك و پابردووی دوور.

مه بهست له پابردووی نزیك، یان ساده، ئەو کاته یه کهمی پیش ئیستا
تیپه پیره و هینده لیمانه وه دوور نییه و هه موو فرسه ته کانی ئیمه ی
له گه ل خۆیدا بردن به بی ئەوه ی سوودیان لیوه ر بگرن.. له کاتی کدا
مه به ستمان له پابردووی دوور، ئەو کاته یه که له «سه ره تا» وه
هه بووه و سه رچاوه ی هه موو شانازی و قه ده ره کانی ئیمه ی له خۆیدا
هه لگرتوه.

له سه ریکی تریشه وه: پابردووی نزیك، درێژه ی خۆی له داها تووی
ساده دا وه ده گری و ئەم دوو دۆخه ی کات چینیکی هاوبهش
پیکده هیئن، به جۆری که مرۆڤ له دوا ی هه موو له ده ستدانی هه لیك دلای
خۆی به هه لیکه تر خۆش بکات، که له داها توویه کی نزیکدا بۆی
پیشدیته وه. به هه مان شیوه پابردووی دووریش درێژه ی خۆی له
داها تووی یۆتۆپیدا وه ده گری. به م مانایهش هه موو بیرکردنه وه یه کی
یۆتۆپیا نه سه رچاوه کانی خۆی و کاریگه ریه کانی خۆی ده گه رپینیتته وه
بۆ پابردوویه کی دوور و پاساوی ئەوه ی که هیشتا «نه ها تووه»،
به هۆی شتیکه وه ده داته وه که زۆر له میژه «هه بووه».

له م پوانگه یه وه به شیکی زۆری شیعه ره کانی حاجی ده کری به سه ر چوار
دۆخی کاتدا پۆلین بکهین، وه کئه وه ی له م نمونه نا ده بیین:

پابردووی دوور:

ئهمانه ئەو بهیت و نیوه بهیت و شیعرانه که حاجی تیا یاندا ئاماژه
به زه مه نیکی زووی کوردیی ده کات، که تیا یدا ره گیکی ئەفسانه یی و

خویندنه وه یه کی تر بۆ کات له کۆی شیعه ره کانی حاجی قادردا

له دوا ی ئەو لیکۆلینه وه یه ی له لاپه ره کانی پیشوودا خسته مه روو،
ده مه وی ده لاقه یه کی تریش بۆ خوینهر بکه مه وه تا به هۆیه وه بتوانی
په یگیری بۆچوونی حاجی بکات سه باره ت به کات.

له م خویندنه وه یه دا، که پشت به بۆچوونی فه یله سووفی فه ره نسی
جۆرچ باتای ده به ستی سه باره ت به پۆلینکردنی ئەو بۆ کات^{۲۲}،
ده کری کۆی شیعه ره کانی حاجی به سه ر دوو جۆر داها توو و دوو جۆر
پابردوودا پۆلین بکهین، به م شیوه یه ی خواره وه:

یه که م: داها توو دابهش بکهین به دوو لقه وه که بریتین له داها تووی
ساده و داها تووی یۆتۆپی. مه به ستم له داها تووی ساده ئەو کاته یه
که ته عبیر له به ره و پیره وه چوونی ئامانجیک و خواستی ک ده کات و ئەو
ئامانج و خواستهش قابیلی وه دیهاتن و ده ست پیگه یشتنه. هه ر
بۆیه شه ده توانین بلین ئەمه ئەو زه مه نه یه که ئامانجیکی عه قلا نیانه ی
تیدا دیته دی. له کاتی کدا مه به ستم له داها تووی یۆتۆپی ئەو کاته یه که
ئامانجی خۆی هه یه و وینای ئامانج و مه به ستیکی تیدا ده کری، به لام
ئەو ئامانجه ئامانجیکی کۆنکریتی و عه قلا نی نییه.

^{۲۲} Birgit H. jensen, Karl E. Schollhammer og Rigmor K. Schmidt: Den Hovedlose- Bataigges kosmologi. Forlaget Anis, Aarhus, ۱۹۸۴, s. ۹۸-۱۰۳.

میژوویی ئامادهیه. یان دهیهوئی بۆ پاساودانهوهی نیگه رانی و تیکشکانه کانی ئیستای خوئی، نیشانهیهک بۆ شانازی، یاخود ناوی ناوداریکی دهسه لاتدار و قوناغیکی پرشنگداریی میژوویی بهیادی خوینهری شیعره کانی بهینیتتهوه. ههروهکو له م نمونه دا بهرچاو دهکهوئی:

گه لیکم بیستوهه پهستی و بلندی دهوله تان، ته ماما
جیهان نهیدیوه پهستی و میثالی حالی کوردستان
له وهقتی خوئی هه موو شا بوون، سهراپا بی غهم و شا بوون
له جوودا حاته می طائی، له شهردا رۆسته می مهیدان
له پیشا خاکی مه لانهی پلنگ و شیرێ ئازا بوو
ئه میستا مار و میروو، گورگ و ریوی لیی دهکهن سهیران
(دیوان: ۹۱)

سه لاهه ددین و نووره ددینی کوردی
عهزیزانی جزیر و مووش و وانی
موهه لههه، نه رده شیر و دهیسه می شیر
قوباد و باز و مییری نه رده لانی
ئه مانه پاکیان کوردن، نیهایهت
له بهر بی دهفته ری ون بوون و فانی

(دیوان: ۱۴۶)

خۆ دهزانن سولالهیی ته کراد
لیروهه بگره تا دهگاته قوباد
له وهفا سموه ئیل و ئیسماعیل

عههد و پهیمانیا چیا قه ندیل
گوردی شاهنامه پاکیان کوردن
کافی ته م صافه کافی ته و ورده
(دیوان: ۲۱۱-۲۱۲)

رابدووی نزیك:

ئه مانه ته و شیعرا نه که باس له کاتیک دهکهن، که نزیکه له سه رده می
حاجیه وه، یان خوئی بهییری دیت و له بازنه ی بیره وه ری خوئی تیپه پر
ناکات. بۆی ههیه له غوربه ته وه یادی نیشتمان بکاته وه، یان له
پیرییه وه مندالیی و لوییتی خوئی بیر بکه ویتته وه و ئامازه به قوناغ و
رپووداویکی تاییهت بکا و به و جوهره:

گوتم به به ختی خه والوو به سه ته توو بی خودا
له خه وه لهسته زه مانئ بچینه وه ته و لا
گورهی به هاریه ئیستیکه شاخ و داخی وولات
پره له لاله و نه سرین و نه رگسی شه هلا
.....
سه با دهزانی ژیانم له دووری بیان مه رگه
ده سا وه ره به کزه ی خۆت خجل بکه عیسا
ئه گهر منم له فیراقیان کزه م له جه رگه وه دی
ئه گهر دلّه وه کوو جه رگم ده لیی ته و سوتا

(دیوان: ۳۱-۳۴).

خاکی جزیر و بۆتان، یه عینی ولاتی کوردان
صهده حهیف و صهده محابن دهیکهن به ئهرمه نستان

کوا والییی سه نه ندوج، به گزادهیی ره واندوز

کوا حاکمانی بابان، مییری جزیر و بۆتان

کوا ئه و ده مه ی که کوردان نازاد و سه ره به خو بوون
سوئانی مولک و میللهت، صاحبی جهیش و عیرفان

قو طبی زه مانه خالید ئاواره بوو وه کوو من

بی قه در و قیصهت و شان، بی خان و مان و بی نان

ههر دوینی ئه هلی سوودان هه ستانه پی وه کو شیر
ئیستیکه موسته قیلن مه حسوودی کوللی ئه دیان

(دیوان: ۸۵-۸۸)

کورده کی کوپی که وته وه یادم

پیم گوت: نایا چلۆنه ئوستادم

وه کوو بیستی به میثلی هه وری به هار

هاته گریان و پیی گوتم: ئه ی یار

عالیمی چاکمان هه موو فهوتان

ئه هلی فهتوا موسافیری مهوتان

کهس نه ماوه به غهیری کاک ئه حمه د

شه یخی مه عروف و عالیمی ئه رشه د

(دیوان: ۲۳۹)

له جومله ی ماجه رای دووری ویلایهت

ئهمهش باسیکه خو شه وه ک حیکایهت

به فیکرت دی زه مانی چو وینه باله ک

به پی خاوسی نه که وشم بوو نه کاله ک

ده لئین ئیستا هه واری گورگ و شیران

وه کوو قه لبی هه سوودی تو یه ویران

(دیوان: ۲۴۳-۲۴۶)

داها تووی ساده:

له م شیعرانه دا حاجی نیگه رانی و خوشحالیی خوی به رامبه ر
به داها تووییه کی نزیك پيشانده دا، یان پیشبینییه ک ده کا، خو زگه یه ک
هه لده خو انی، مه رجی داده نی و داها توویه ک ده خو ینیتته وه .

فه له ک به تیر و که مانی له ئیمه چو ویته که مین

شکارگاهی زه مینه، له چه نگی کیوه ده چین!

ئه مین مه به له سبه ینی ئه مهت به سه ر دینی

حه وادیثاتی زه مانه که نایه ته ته خمین

وجوودی ئیمه که رۆژی حه یاتی ئاوا بوو

یه قین بزانه که شه و لی گه راوو و ده ره ده رین

ئه م ئه رزه کو نه هه واره، خه لایقیش کوچه

ته معای سووری نه بی کهس له ژیری چادری شین

(دیوان: ۹۶-۹۹)

وا دیاره رەسم و قانونیکی دەوران دادەنی
کوردی ئیمە گەردشی گەرمین و کویستان دادەنی

.....

هەر که تاجی نایە تەختی لە کوردستان دادەنی
خەرج و پیتاکی لەسەر گۆران و سۆران دادەنی
هەر لەپاش چەند سالی تر تەسخیری بەغدادیش دەکا
شارەزووری قشلەیه، دەببۆ لە بابان دادەنی
خانەتان ویران دەکا، قەسر و قوسووری لی دەکا
بۆ ئەمە ی نه چنه عه جه م ئیلچی له تاران دادەنی

(دیوان: ۱۷۸-۱۸۰).

تا رێک نه که ون قەبیلی ئەکراد
هەر وا دەبنە خەرابە ئاباد

(دیوان: ۱۹۹)

(حاجی) دەمری لە داخ و هاوارە
کوردی بیچارە دەبنە ئاوارە

(دیوان: ۲۱۲)

داهاتووی یوتۆپی:

ئەمە ئەو تیروانینەیه بۆ کات که حاجی تیایدا ئومیدیک دەردەبڕی،
حوکمیک دەدات و ویناکردنیکی تایبەت بۆ داهاتوویەکی هیشتا نه زانراو
دەخاتە روو. یاخود مەترسیی و قەدەرێک دەستنیشاندهکا:

کتیب و دەفتەر و تەئریخ و کاغەز
بە کوردی گەر بنووسرایه زوبانی

مەلا و شیخ و میر و پادشامان
هەتا مەحشەر دەما ناو و نیشانی

(دیوان: ۱۴۶).

وا دیاره هەتا کو دنیا بی
کوردەکان حالیان دەبی وابی

(دیوان: ۲۶۴).

گرځی نالی

له ناو كورده كاندا ئه و شاعيره كلاسيكه گه ورنه ئه له لايه ن شاعيرانى
 دواى خوځايانه وه، ناويان براوه و شيعره كانيان به نمونه هينراونه ته وه،
 ژماره يان هينده زور نيبه. په ننگه له ناو ئه وانه دا (جه زيرى، خانى، نالى،
 سالم و كوردى، حاجى قادر، شيخ رها و مه حوى) له هه موويان زياتر
 دووباره بوځيڼنه وه. به لام هيج گومانى تيدا نيبه نالى به خته وهرترين
 شاعيره كه شاعيرانى دواى خوځى زور باسيانكردوه، به يته
 شيعره كانيان كردوته نمونه، يا خود ستايشيانكردوه و له هه ندى
 نمونه شدا په خنه يان ليگرتوه. به مجوره ش نالى بوته گرځى و مه راقىك
 بو شاعيرانى پاش خوځى و له ناو ئه وانه شدا حاجى قادرى كوځى له
 پيش زوربه يانه وه. گرځى نالى گرځيه كى پوزه تيقه، كه تيايدا شيعر و
 سنعه تى شاعيرانه ئى نالى ده كرځته پيوهر بو شيعرى ناياب و نمونه يى
 كه پره له ووشه نارايى و ره وانبيژى و حيكمه ت. له هه مان كاتيشدا
 ئه مه ئه و شيعره يه كه خوځى وهك شيعرى ستانداردى كلاسيكى كوردى
 پيناسه ده كات. له راستيشدا ئه م گرځيه بهر له وه ئى گرځى شاعيرانى
 دواى نالى بيت، گرځى نالى خوځيه تى و ئه وه كه نيشانه كانى ئه م گرځيه ئى
 له شيعره كانى خوځيدا به رجه سته كردوون، كه له هه ستيارى ئه وه وه
 به رامبه ر به شيعر و زمان و تواناى شيعر سه رچاوه ئى گرتوه. بوځيه
 بهر له وه ئى بكه ومه نمونه هينانه وه له شيعرى حاجى قادرى كوځى بو

سه لماندنى گرځى نالى له لاي حاجى، ده مه وى نمونه كانى هه بوونى
 هه مان گرځى له شيعرى نالى خوځيدا بخه مه پيشچاو.
 ده مه وى خوځينه رى خوځشه ويست له وه ئاگادار بيت، گرځى نالى له لاي
 حاجى دوو ئاراسته ئى وه رگرتوه، يه كه ميان ئه وه يه كه نالى وهك
 شاعيرىك له لايه ن حاجى قادره وه ستايش ده كرى و نمونه ئى شاعيرىكه
 حاجى چاوى ليده كا. به ئوستادى داده نى و خوځى به هاوشانى
 ده ناسيڻى. له ئاراسته ئى دووه ميشدا حاجى هه لوځيستى له نالى
 وه رگرتوه، رووبه رووى ده وه ستيته وه و پيويابه كاتى بوخوځى هاتوته
 مه يدانى شيعره وه، نالى به جيهيشتوه. ئه م دوو هه لوځسته جياوازه،
 كه ئاشكراكه رى دوودلى و نيگه رانىى حاجيبه به رامبه ر به چاره نووسى
 شاعيرانه ئى خوځى و ئه مه ش ئه وى خستوته ناو شه رپكى ده روونيبه وه،
 له لايه كه وه په يوه ندى هه يه به سه رده م و بارودوخه كه وه و له ولاى
 ترشيه وه په يوه ندى به شاعيرىتى حاجى قادر و له خو تىگه يشتنى
 ئه وه وه هه يه. به لام نالييش له مه دا هانده رپكى سه ره كييه، چونكه
 ئه ويش له شيعره كانيدا بانگه شه ئى «حاکميتى سى مولك» ده كا، خوځى
 به «مه عنا ئارا» يه كى بينمونه ده داته قه له م و خه لكى به «كوده ك و
 به سته زوبان» پيناسه ده كا. هه موو ئه مه ش راگه ياندنى جه نكيكى
 شيعريه كه شاعيران ناچار ده كا هه لوځيستى له به ردا وه ربگرن. به
 ديويكى تردا، پيده چيٽ ئاسان نه بوځيٽ بو هه موو كه س له دواى
 نالييه وه خوځى وهك شاعير بناسيڻى و سه رده م و بارودوخه كه ش
 ئه مه ئى له هه موو كه س قه بوول نه كردي و شاعيرانى دواى نالى
 به رده وام خوځيان له به رده م به راووردكردن به و شاعيره گه وره يه دا
 بينيبيته وه و له سه ر ئه مه ش له كوځى ئه ده بياتى هاوكاندا، رووبه رووى

گه لى قسه و قسه لۆك بووبنه وه، كه ئەمەش ئەوانى ناچار كردبى
 بەرگى له شاعىر بوونى خۆيان بكەن. هەرچى پەيوەندىشى به
 شاعىرىتى حاجىيه وه هەبىت، ئەوه گومان له هوشيارى حاجى ناكرى
 سەبارەت بە وهى كه چى له شىعر وىستوو و چ جۆره شىعەركىشى
 نووسىوه. شاعىرىتى حاجى و هوشيارى خۆى بەرامبەر بەم راستىيه
 و ئەو راشكاوىيهى حاجى له دەرىندا خاوهنى بووه، واىكردوو
 حاجى بى سى و دوو خۆى به نالى بەراورد بكات و بگره خۆىشى له
 نالى بەلاوه شاعىرتر بىت و لەو كاتەدا كه ستايشى دەكا،
 بەرەنگارىشى بووبىتە وه.

من لىره بەدواوه، سەرەتا به نمونە هینانە وه له دیوانى نالى، ئەو
 بەیتە شىعەریانە دەنوسمە وه كه تىایاندا گرى نالى بۆ نالى خۆى
 بەرجهسته بووه. واتە ئەو شىعەرانەى له خۆ تىگەشىتنى نالى، پىگەى
 شاعىرانەى، ستايشکردنى ئەو بۆ شىعر و زمان كه پەيوەندىيهكى
 نزىكیان هەيه به بەشى سىيهى ئەم كتیبە وه، بەئاشكرا ديارن.
 پاشانىش ئەو نمونە شىعەریانە له دیوانەكهى حاجى قادر وه
 دەگوازمە وه، كه تىایاندا نالى وهك گرىيهك بۆ حاجى دەردەكه ویت.

نالى: له خۆتىگەيشتن، ستايشکردنى شىعر و زمان:

(۱) نالى نیهتى سىجرى بهیان، حىكمەتى شىعەر
 ئەمما نیهتى قووهتى دل، قودرەتى ئىنشا

(دیوان: ۷۸)

(۲) نالى حەرىفى كەس نىيه، ئىلف و ئەلىفى كەس نىيه

بەیتى رەدىفى كەس نىيه، هەرزە نويسه گەپ دەكا

(دیوان: ۱۰۰)

(۳) نوکی خامەى من كه بىتە مەعنا ئارایى كه مال

خەط به خەط ئىظھارى نەقشى صورەتى (مانى) دەكا

(دیوان: ۱۰۳)

(۴) طەبعى شەككەربارى من، كوردى ئەگەر ئىنشا دەكا

ئىمتىحانى خۆيه مەقصودى، له (عمدا) وا دەكا

يا له مەيدانى فەصاحەتدا به ميثلى شەهسەوار

بى تەئەممول بەو هەمو نەوعە زوبانى پادەكا

كەس به ئەلفاظم نەلى خۆ كوردىيه خۆكردىيه

هەركەسى نادان نەبى خۆى طالبى مەعنا دەكا

بىتە حوجرەم، پارچە پارچەى موسو دەم بکرى به رۆح،

هەركەسى کوتال و پارچەى بى بە دەل سەودا دەكا

شىعەرى خەلقى كەى دەگاتە شىعەرى من بۆ نازكى؟!

كەى له دىققەتدا پەتك دەعوا لەگەل هەودا دەكا؟!

(دیوان: ۱۰۶-۷)

(۵) نالى عەجەب به قووهتى حىكمەت ئەدا دەكا

مەعناى زۆر و گەورە به له فظى كەم و بچوك

(دیوان: ۲۶۰)

(۶) نىشانەى پوختەگى بى دەنگىيه نالى! ئەگەر پوختەى

به حوججەت طەى بکە نامە، به حیدەت پەى بکە خامە

(دیوان: ۴۷۳)

(۷) فارس و کورد و عه‌ره‌ب، هه‌ر سیم به ده‌فته‌ر گرتووه
«نالی» ئه‌مپۆ حاکمی سیّ مولکه، دیوانی هه‌یه

(دیوان: ۵۷۷)

(۸) نوصحی «نالی» په‌نگه هه‌ر که‌س بیبیی، بیکاته گویّ
چونکه نه‌ظمی صاف و ورده، هه‌ر وه‌کو مروارییه

(دیوان: ۵۸۲)

(۹) شیعره‌کانم، که جگه‌ر گۆشی منن، ده‌ریه‌ده‌رن
دلّی «نالی» چ په‌قه، قه‌ط غه‌می فرزه‌ندی نییه!

(دیوان: ۵۹۶)

(۱۰) له جگه‌رگۆشه‌یی شیعرم مه‌ده مه‌عنایی خراپ
بیّ خه‌ طا که‌س نییه راضی که له ئه‌ولادی دریّ

(دیوان: ۶۵۳)

(۱۱) خه‌لقی که هه‌موو کۆده‌کن و به‌سته زوبانن
با بیّن و له «نالی» ببیه‌ن شیعری سه‌لیقی

(دیوان: ۶۵۷)

نالې له شيعرې حاجې قادرې:

- (۷) به جې ما «نالې» وهك نالې، به پاش كهوت «كوردې» وهك «گردي» كه «حاجې» غارې دا ئه سپې له مهيدانې سوخه ندانې (ديوانې حاجې: ۱۷۳)
- (۸) به ته خمين فهده كي «نالې» ده هينم تا ره فيقنم بزائن فهرقمان زوره، خزه ف قهت وهك گوهر نابې (ديوانې حاجې: ۱۷۵)
- (۹) ئه و كه توشې شه رابه كي تالې «نالې» له و عرصه دا بووه «تالې» «نالې» ئوستاده كي گه لې چا بوو خضري ئابې حيايې مهنا بوو (ديوانې حاجې: ۲۱۹)
- (۱۰) ئه گهر «نالې» بوو ليړه نالې ئاويټ دلې «كوردې» بووه گهر دې له بهر پيټ (ديوانې حاجې: ۲۴۴)
- (۱۱) به يتي «نالې» و به يتي من گهر تيكيه لي يه كتر ده كه ن ئه حمه قي صورهت په رست و جاهيلي مهنا نه زان (ديوانې حاجې: ۲۶۸).

- (۱) ووني مه كه ن وه كوو ئاټاري «نالې» و «كوردې» له سه هوي ديده بپوشن، گوزهر بكه ن له خه تا (ديوانې حاجې: ۳۶)
- (۲) «نالې» و خاكي به به، حاجې و كويه به مه ثل (ديوانې حاجې: ۸۴)
- (۳) سوله يمانيكه «نالې» خاوه ني ديوان و فهرمانه نييه كه س بيټه مهيدانې، مه گهر حاجې خودئاسايه (ديوانې حاجې: ۱۲۴)
- (۴) زاهيرا به يتم له «نالې» و «كوردې» زور كه متر نييه تالعم بهر گه شته يه، به دبه خته به ختم نوستووه (ديوانې حاجې: ۱۳۰)
- (۵) ئيتتيفاقه ن ئيتتيفاقم بوو له گه ل «نالې» وه كوو تاجر و گه وه ر له گه ل گه وه ر فروش و موشته ري (ديوانې حاجې: ۱۴۵)
- (۶) سه د قوبه يي خه ورنه ق و سه ددي سكه نده ري ناگاته به يته كاولي «نالې» و مه تانه تي (ديوانې حاجې: ۱۵۸)

سەرچاوه كان

- ديوانى نالى. ليكۆلئينه وه و ليكدانه وهى: مهلا عبدالكريمى مدرس و فاتح عبدالكريم. پياچوونه وهى: محمدى مهلا كهريم. چاپخانهى كۆپى زانبارى كورد، به غدا ۱۹۷۶.
- محمدى مهلا كهريم: حاجى قادرى كۆيى، شاعيرى قونغاغىكى نوى يه له ژيانى نهته وهى كورد، چاپخانهى النجاج، به غدا ۱۹۷۹
- علاءالدين سجادى: ميژووى ئهدهبى كوردى. چ. دووهم، ۱۹۷۱
- ريبوار سيوهيلى: كتيبي نالى. دهزگاي چاپ و بلاوكردنه وهى موكرىانى، ههولير، ۲۰۰۱
- الدكتور على زيعور: الفلسفه فى اورويبا الوسيطه و عصرى النهضة والاصلاح. المكتب العالمى، ؟، ۲۰۰۱.
- Poul Lubcke: red. Politikens filosofi leksikon. Politikens Forlag, Kopenhagen, 1996. (Tid).
- Birgit H. Jensen, Karl E. Schollhammer og Rigmor K. Schmidt: Den Hovedlose- Bataigges kosmologi. Forlaget Anis, Aarhus, 1984
- ميرچا الياده: مقدس و نامقدس. ت. نصرالله زنگوئى، سروش، تهران ۱۳۷۵
- ميرچا الياده: رساله در تاريخ اديان. ت. جلال ستارى. سروش، تهران، ۱۳۷۶
- برتراند راسل: تاريخ فلسفه غرب. ت: نجف دريابندرى. پرواز، تهران، ۱۳۷۳
- افلاطون: تيمائوس (دوره اثار). ت. محمد حسن لطفى. شركت سهامى انتشارات خوارزمى، تهران، ۱۳۸۰
- فريدريك كاپلستون: تاريخ فلسفه. جلد يكم، يونان و روم. ت. س. جلال الدين مجتبوى. شركت انتشارات علمى و فرهنگى و انتشارات سروش، تهران، ۱۳۸۰
- ديوييد راس: ارسطو. ت. مهدى قوام صغرى. انتشارات فكر روز، تهران، ۱۳۷۷
- Det Store Tenkere: Aristoteles. Ovs. Anfinn Stigen, Munksgaard, 1996
- د. حميد عزيز سهعيد: سهه تايهك له بارهى فهلسه فهى كلاسيكى يونان. چاپخانهى زانكۆى سلئمانى، ۱۹۷۹
- قديس اگوستين: اعترافات. ت. سايهء ميئمى، دفتر پژوهش و نشر سههوردى، تهران، ۱۳۸۰
- Peter Kemp: Tid og Fortelling. Introduktion til Paul Riceur. Aarhus Universitetsforlag, 1999
- ديوانى حاجى قادرى كۆيى. ليكۆلئينه وه و ليكدانه وهى: سهردار حميد ميران، كهريم مستهفا شارهزا. پيداچوونه وهى: مسعود محمد. ئه مينداریتی گشتی پۆشنبری و لاوانى ناوچهى كوردستان، بغداد، ۱۹۸۶

الزمن فى شعر حاجى قادر الكويى

للزمن مكانته فى الشعر العالمى و بضمه الشعر الكلاسيكى الكردي، حيث نجد هناك نوع من الاهتمام بالزمن دون ان يتحول هذا الى مشروع جاد للتفكير به، أى بالزمن.

و حاجى قادر الكويى هو احد الشعراء الكلاسيكيين الكرد الذين أولوا الزمن بعض الأهتمام، و تناوله فى قصائده كأشكالية قائمة. والزمن عنده يتأطر فى "الأنية" الخاصة بالانسان الذى هويته الانسانية.

يحاول الباحث فى هذه الدراسة، معالجة أبعاد العلاقة المعقدة – الشائكة والقائمة بين الزمن و الهوية. و انطلاقاً من الفكرة القائلة بأن كل سؤال حول الزمن يتعلق بالضرورة بماهية السائل و هويته.

اذن و الحال هذه، تصبح مسألة الهوية و تجسيداتھا الزمنية مسألة ذات حيوية بالنسبة لحاجى قادر. يتضح هذا لنا وهو يتناول، تزامنا مع حديثه عن الزمن، قضية الشعر فى ذاته. فالشعر بالنسبة له يتمثل فى اللغة التى يمكن لها أن تجسد وجودية الهوية فى زمنها الخاص بها. هكذا تتبلور علاقة عميقة و جذرية بين الزمن، الهوية و اللغة الشعرية. فحاجى قادر الكويى يأخذ بالشعر كدليل على وجوده "الأنى" و يثبت بذلك هويته الانسانية.

Time in *Haji Qadir Koyee's* poetry

Time plays a significant role in world Poetry and in Kurdish Classical poetry as well. There is a sort of attention focused on time, but without taking it into real consideration.

Haji Qadir Koyee (1851-1897) is one of the Kurdish Poets who paid some attention to the concept of time and dealt with it in their poems as a problem. Time in his poetry is marked by the instantaneous a concept which is related to man indicating finally his human identity.

The researcher handles the complete relation between *Time* and *Identity*. This springs from the idea that any inquiry about time is in some way related to the essence of man and his identity.

Thus, identity and time are of real significance to Haji Qadir. This becomes obvious when Haji Qadir deals with the questions of time and poetry simultaneously. Poetry to him is the language that embodies the existence of identity in the present.

Consequently, a deep and radical relation between Time, Identity and the Poetic language is crystallized. To Koyee poetry is an evidence for the existence of its instantaneous and thus proves his own identity.